

NGÀY TAY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BÁY 15 JUIN 1940—SỐ 212, GIÁ 0p12

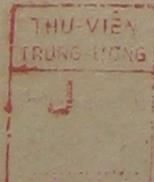
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, DƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

NAN KHAN GIÂY

Ông chù nhà in bào bà mới :

— Bà vê nói với nhà giai cứ lo đủ 100 ram
giây pur Lafuma, 100 ram giấy Velin de
Rives và 100 ram giấy Chamois là xong.

ECLAT D'ARGENT

Blanchit les dents

En vente partout et à la PHARMACIE DU BON SECOURS
Hanoi — 52, Boulevard Đồng Khênh Tél. 454

SÁCH MỚI

LỐI VỎ THƯỜNG DÙNG

Nhiều lối vỏ thường dùng như bị bôp cồ, gõ và bôp lại đánh ngã. Bắt dao, gậy, ba toong v.v... Hình vẽ rõ, rất dễ học. Sơn-Nhân soạn. Giá 0p30. 2) Bìa in lân thứ sáu, có thêm bài thuốc và cách chữa chứng :

ĐƯƠNG GIAO - CẦU MÀ CHẾT NGAY !?

Lần trước đã thêm « cách thật rửa khôn khéo để tự chữa k' ôi ngay các bệnh Lậu v.v... » Đó là cuốn « NAM-NỮ BÍ-MẬT CHI-NAM » chuyên dạy việc Vệ-sinh hôn nhân của Nam Nữ...

Có nhiều hình vẽ rõ và bài thuốc dễ dùng. Giá 0p50 Ng. An Nhân /huât/ (1) Ở xà gõi mua cả 2 cuốn một lượt trước có 0p20 (Contre remboursement là 1p20. Thủ và mandat để cho nhà xuất bản :

NHAT-NAM THU-QUAN

19 Phố Hàng Điếu — Hanoi

1— Muốn biết rõ giá trị của sách N.N.B.M.C.N. xem trang đầu số báo 206 (ra ngày 6-4-50)

MỌI NHÀ NÊN CÓ MỘT CUỐN

Vua Quang Trung

để sống lại những trận chiến tranh kinh thiên động địa của bậc Dân Tộc Anh Hùng nước Việt Nam ta. (Lịch sử tiêu thuyết) của Phan-trần-Trúc soạn, nhà in Lê Cường Hanoi xuất bản, in gần xong, giá 0p.50

LỐ' BU'Ó'C SANG NGANG

một tập thơ xưa nay chưa từng có, của thi sĩ Nguyễn Bính. Nhà in Lê Cường, in bằng giấy Offset gần xong, giá 0p.50

LAN HỮU

Một cuốn tiểu thuyết tình đã được khắp các bạn thanh niên tản tiến hoan nghênh, lại được cả các gia đình hagy còn theo khuôn phép cũ, cũng thi nhau mua cho con cháu đọc.

Tiểu thuyết của NHƯỢNG-TỔNG : Một nhà văn, một nhà chính trị đã được quốc dân yêu mến từ lâu và nhớ mong mãi cho tới nay.

Lan-Hữu đã được báo Tin Mới, Việt Báo, Hanoi Tai-Ván phê bình, đặt tên trên những tiểu thuyết có giá trị hiện nay.

Có bán khắp các nơi, giá 0p50. Mandat mua sách gửi cho Lê Cường 96 route de Hué, Hanoi.

Mat dep nhu' xuân

Ngày xuân về mặt muôn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sê không bao giờ hư như : nè bắt gió, bắt nắng, giám săn, to da, v.v...

aimo my vien

Nên mua máy uốn tóc : 100p.—200p.—400.— đến 1800p.—Máy điện Rayon Violet ; 80p.—150p.—Máy sấy tóc : 25p.—350p.—Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Máy điện Massage (soa nắn) : 9p.—45p.—240p.—Máy làm nobby vú (ngực đàn bà) 40p.—380p.—Máy điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p.—tondeuse điện : 70p.—Douche pul-

AMY

Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn rướm tóc.

AMY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hot tóc ?

vérificateur điện 60p.—Vibro Masseur Standard 18p.—Kim uốn tóc thường : 1p 80—9p.50—Thuốc uốn tóc permanence : 1p.—2p.—3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dậy cách làm cẩn thận, chắc chắn. Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ

Làm nhà nên dùng
gỗ

TÂN CAÔI CHÒ

viết thư hỏi
ĐINH VĂN TƯỜNG
Fournisseur de Bois
Tél. 14 Bến-Thuy (prés de Vinh)

PHÒNG - TÍCH VÀ PHẠM - PHÒNG

HAY LÀ ĐAU DA DẶY

Thuốc hay nói tiếng khắp Đông Dương
giống khen rất nhiều của ơn thật lâm

Khi đầy hơi, khí tức ngực, chán cơm, không Con chim
biết đối, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bịnh bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ
hơi hoặc ợ chả). Thường khi tức bụng khó chịu, khí đau bụng nội
bòn, khí đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi
mặt, buồn bã, cảm thấy, bị lão nâm sắc da vàng, da bụng dày. Còn nhiều
chứng không kể xiết. Một liệu thay dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một
bát uống (ly 25). Liều hai bát uống 0p45.

Vụ dinh Tân An từ Kim tiền năm 1926

Bại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: AN HÀ 12 Hàng Mã (Cuivre Hanoi
Bại lý phát hành khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung — Nam — Bắc Kỳ — Cao
mèn và Lào có treo cái biển trên.

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez
des chemises à col Baleine
et Trubénisé chez votre
chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15. Rue du Riz — Hanoi
Agent à Namdinh :
BAZAR AU BON MARCHÉ
140-142, Paul Bert
— Nam-dinh —

KÝ U HÓ

VĂN NĂNG LINH BỒ rất hay,

Giúp người khỏe mạnh đó dậy vang dội.

Uống vào ăn ngủ đều ngon,

Tinh thần minh mẫn để con khác người.

Văn Năng Lí h Bồ 1p00

Một viên V. N. L. B. làm cho tinh thần khoan khoái. Một viên V. N. L. B. làm cho sức

khỏe lại liền. Khó nhọc đêm trường, xe lâu vã vã, dùng V. N. L. B. đều trót.

Các cụ thô hồn bèn, gân cột lồng léo, ít ăn ít ngủ, dùng V. N. L. B. sức
khỏi lai ngay. Các Ngài làm việc mệt óc, quản trị, mệt mỏi thể chất, dùng
V. N. L. B. lập tức hoàn toàn.

Các bà huyết hư, gầy yếu, da dẻ bạc nhược, phiền muộn trong lòng, bệnh

vật luôn luôn, dùng V. N. L. B. lập tức khoan lồng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cố các Cậu nam nữ họe sinh, tinh thần quẩn bách, hay quên, hay sốy,

sức khỏe không đều, dùng V. N. như ý sở cầu.

LƯƠNG-NGHI BỒ-THẬN thuốc thận,

Mòng, Di Tnh lánh các phần nguy nan.

Thù-dâm bệnh thận chan chan,

Lương-Nghi uống đến khỏi toàn vẹn ngay.

Luõng Nghi Bồ Thận 1p00

Đi, mộng, lánh tinh hai cho sức khỏe, sinh ra đủ các thứ bệnh: mù mắt
ù tai, khi xuất thì mồi gối, quắn lưng, thực là vất vả dù đường ấy chỉ
bởi thận yếu mà sinh ra, phải lập tức uống L. N. B. T. là khỏi bệnh, mà
như ý. Thủ dâm thực là tai hại cho tinh thần và sức khỏe, đã làm một cách

khốn đốn cho thận già mà hại cho đường tử túc. Nhưng ai đã mắc cả hai
thủ dâm ấy, lập tức dùng L. N. B. T. mà chữa, cho cuộc đời được trui tré,
tương lai được rực rỡ.

LY-DI YÊN HÀ phải uống ngay

Nam nhân Nam tri ở đời này

Quảng đèn đạp tầu mau di chừ

Điu đất nhau lên khỏi vùng lầy

Ly-di Yên-hà thủy 1p00

Bạn trẻ đã chót đà mang vào lồng thuốc sái, phải mau mau tỉnh ngộ, kia
trời Âu bê Á ai những tranh đua. Đây, một đề khi dùng: Ly-di Yên-hà, đề xe

cùng lo Không vứt vả gì, tinh thần minh mẫn, mà rìu rất nhau lên khỏi vùng
lầy. Rồi chỉ bảo cho dân em lồng thuốc sái là: Tiêu tuy.

PHONG TÌNH mà vướng phải gai,

Thuốc Lê-Huy-Phách thực tài thực hay.

Uống vào bệnh khỏi mau thay,

Ngày ngày nức tiếng đó dậy vang dội.

Niên Cứu Khô Hoàn » số 70 (1p20) — Lâu chưa tuyệt nọc, tiêu tiện đục, có
vẫn... dùng «Tuyệt Trùng» số 12 (Op60) và «Bảo-Menh» thang (Op15) kèm với
nhau, được khỏi dễ dàng.

Các Ngài muốn hỏi điều gì sẽ trả lời minh bạch, phải định theo tem.

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHACH

N. 19, Boulevard Gia-Long — HANOI

BỆNH

ĐI-TINH

trị khỏi được không?

Người ta nói nhiều về bệnh Đi-Tinh lâm, khỏi phải nhắc nữa, các bạn cũng biết hình trạng và những tai hại của bệnh ấy làm cản cỗi không biết bao nhiêu đời của thanh niên.

Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là không thể trị.

Nâng tập thể dục, sống ngoài ánh sáng, tránh những điều quá kích thích đến dục tình, ăn uống điều độ, là phương pháp trị bệnh Đi-Tinh tốt nhất.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng có tập thể dục mà còn uống thuốc Cố-tinh Ich tho hoàn mỗi ngày, thì cái kết quả còn mau le hơn nữa.

Dùng thuốc Cố-tinh Ich tho hoàn, các bạn được chắc chắn trị bệnh Mộng tinh được mau, và nếu bệnh nặng đến Đi-tinh hay Huot tinh, dùng nhiều lầm trong 5 hộp là thật mạnh. Cứu bay của Cố-tinh Ich tho là ở chỗ bình không bao giờ trả lại. Một hộp 1p00.

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc:

Võ Đinh Dân

Chợ-lớn, Saigon,
Pnom-Pênh

VAN HOA

8, Can onnais, Hanoi

Cố-tinh Ich-tho

Thuốc hoàn chuyên trị bệnh: MỘNG-TINH, ĐI-TINH, và HUOT-TINH. Thuoc làm cho êm-ái ngủ yên, không còn hơi hộp, giết mình, làm tim hot đậm mạnh CỐ-TINH Ich-THO hòa huởng sưa bộ âm-nang, bồi bổ đường thận đã hư nhược. Bình MỘNG-TINH, ĐI-TINH nhẹ trong 1, 2 năm, uống 2 hộp CỐ-TINH Ich-THO là thật mạnh. Bình nặng đến HUOT-TINH, lâu 5, 7 năm, uống trong 5 hộp là dirt tuyệt. CỐ-TINH Ich-THO hay ở chỗ trị bệnh thật là, và danh tiếng nhờ ở chỗ trị bệnh không bao giờ trở lại.

Chờ làm CỐ-TINH Ich-THO với nhiều thứ thuốc trị bệnh ĐI-TINH khác c' i làm uất-tinh, tinh không sánh dặng, để người bệnh tưởng là thuốc hay.

■ 1 hộp 1p00. Có bán khắp nơi và tại

Nhà thuốc VÕ-ĐÌNH-DÂN
CHOLON — SAIGON — Pnompenh — VINH

◆◆◆

Ets VĂN - HÓA

8 Rue des Canonnais — HANOI

PHÓNG BÃNG

(Tủ sách mới)

ĐÃ CÓ BẢN
Tiêu-thuyết của
NGUYỄN TỔ
giá Op30 trước Op20

Một thiêng tiêu-thuyết rất hoạt động, rất
phóng dâng, có thể là một thành-tích để
đánh dấu vào xã-hội hiện-đại. Sách và bìa
— in rất đẹp, dày ngót 100 trang. —

MINH-PHƯƠNG XUẤT BẢN
TỔNG PHÁT HÀNH TẠI BẮC-KỲ

Librairie Centrale
60, Boulevard Borgnis Desbordes, Hanoi

Ouverture
LE SAMEDI

14 OCTOBRE

1939

CABINET PROPHYLACTIQUE

du docteur Hy

Ancien Interne de l'Hôpital

St Lazare de Paris

Spécialiste des maladies vénériennes

Ouverture en permanence la nuit de
22 heures à 6 heures
du matin

POUR tous soins
préventifs contre les maladies
♦ vénériennes ♦

(Để phòng bệnh hoa-l-ěu)

N. 2 — RUELLE HỘI-VŨ

CƯỜN SỐI

CHUYÈN X

Kiêm duyệt bộ

Ha phong — Hồi 3 giờ sáng hôm vừa rồi, Phùng thị Choi da q ngủ nghe thấy động ở phía ngoài sân, choàng gáy hô hán lầm lén. Cả xóm đồ đến, tóm được một anh quần áo đen đầu chọc. Chàng ta eười nụ nói với mọi người rằng mải đi chơi bóng mệt chàng lạc vào sân nhà này mà không biết. Trong người chàng có đắt 15 cái thìa khóa đỉ các k'èu.

Xét ra, chàng đã đi ngủ mải ở Côn đảo nhiều năm. Hiện chàng đã được mời vào hóng mát trong Hòa-Lò, ở đây, phải cái hơi nhẹ.

Phù-Lý — Vợ chồng Chu khắc Duật đến ăn gõ nhà họ, bị hai người chủ bắt bẻ đánh. Chồng liền rầy vợ xuôi q đắt rồi nằm theo ăn vạ. Ý hẳn nghĩ ăn vạ xong không đủ mạnh để kiện bỏ tù những người đánh vợ chồng mình, hắn trở giật, g'ang chân thật mạnh đập phẳng vào bụng vợ đang có thai 5 tháng cho vỡ đoa thai chết đẽ đồ và thêm. Rồi hắn nói lớn nhất quyết phải được kiện phen nàng cho ai nấy biết tay hắn. Nhiều người lần thầm tự hỏi rằng đã thích ai nấy b'ết lay minh để i thế, sao hắn không tự đập đăi ra sân hay tự cưa cõi chết đẽ ngã thém vạ, sao lại nhẹ vợ con mà g'ết, những người mà có lẽ hóng thích được kiện bằng hắn.

Haiphong — Được tin có đám ma Vây Thầu lây chủ rề ma cưới xin linh đình, hòm nọ, lại hiện về báo mộng cho bố mẹ n'inh, kêu rằng là một con ma-lanh bạc léo, ăn ở với mìn non một tháng rõ rhardt định khéng cũng hiệu lén tràn gian, ra đốc Lý làm phép eru. Cô khóc lóc lo chòng chán rồi ruồng bỏ, xin cha mẹ lập tức làm ngày phép cưới theo luật, phỏng chủ rề ma lanh bắt trắc.

Đã có bán

GÁNH HÀNG HOA

Truyện dài của KHAI-HƯNG và NHẤT-LINH
(MỚI IN LẠI) Dày 244 trang. Giá 0p60

Lại tự-tử

T lâu nay, những vụ tự-tử liên tiếp xảy ra nhiều quá. Không ngày nào là các báo không đăng tin một người tự-tử. Riêng ngày 11 juin, một thiếu nữ 19 tuổi tự-tử chết trong một cái bể đựng nước (cả ta phải muôn chết bao nhiêu để chết được trong một chỗ như thế!) một thiếu nữ khác, 23 tuổi, tự-tử ở hồ Gươm, nhưng may mắn hơn, được người ta vớt lên.

Trước hết, một điều n' lận xét: phần nh'ều những người tự-tử là những người trẻ tuổi cả, những người đáng lẽ phải ham sống hơn hết, nhưng cũng là những người đủ khôn ngoan để nhận lấy cuộc đời. Tất cả những vụ tự tử ấy chỉ rõ một thời kỳ khủng hoảng về tinh thần, một sự lung loạn trong các linh hồn.

Thật ra, trong số những người ở vào cái trường hợp không đáng tự-tử, đã tự hủy mình vì những duyên cớ cõi con, những hờn giận không đâu. Nhưng, kể về số đông, tất cũng phải có một cái gì, một sự chán nản nào đó. Dẫu người ta nói thế nào mặc lòng, chết không

Trong sự ấy, có chăng cái bài lòng của cha mẹ muốn được con sung sướng, cái bồn phận của cha mẹ phải trồng nom đến hạnh phúc của con? Nhưng, lòng yêu của cha mẹ chả bao giờ nên đi đến sự cám d'án cả, chả nên ở trong sự khuyên bảo. Tại sao không để con cái mang lấy cái trách nhiệm của chính cuộc đời họ, không để cho họ tự tay xây dựng lấy một cuộc đời mà họ đã muốn?

Một là người thanh niên — hay thiếu nữ —, bức chí quyên sinh, như vậy là làm thiệt đời mình và làm đau lòng cha mẹ. Hai là người ấy chịu nhịn và chịu theo, rồi sống một cuộc đời tầm thường, lúc nào cũng ân hận, cũng nhạt nhẽo, — bởi vì không có cái cảm giác mạnh mẽ là tự làm cuộc đời mình, tự tạo ra hạnh phúc hay là khô sở. Chúng ta biết bao nhiêu người sống hiền lành và an phận như thế, bởi vì ngay lúc bước vào đời, họ đã, hoặc chịu thừa nhận lấy một sự bất như ý, hoặc đã hy sinh những ngày tốt đẹp nhất cho một tình trạng mà họ không muốn mong thay đổi nữa.

THIỆN-SI

Vì chiến tranh, những cuộc khiêu vũ đã bị cấm. Lệnh này khiến cho một số gái nhảy thành ra thất nghiệp, nhưng trong số, không phải ai cũng phản nản cả: nhiều người tỏ ý vui thích, và hy vọng sẽ được làm một nghề khác đỡ nhoc mệt hơn. (Theo cuộc điều tra của một tờ báo).

Những cuộc vui chơi ở những chốn công cộng mới bị cấm; vì các nhà cầm quyền nghĩ rằng, vui đùa trong lúc ngoài mặt trên các chiến sĩ đang liều mình để giữ gìn tổ quốc là một cử chỉ không được đứng đắn và biết ơn lâm. Đó là một điều rất phải.

Kiêm duyệt bộ

Những vụ tự-ứ đáng thương nhất là những vụ quyên sinh của những thanh niên, thiếu nữ kia, họ chỉ mong sống và ham sống theo ý muốn riêng của họ. Ý muốn ấy, tiếc thay, lại không phải là ý muốn của bức cha mẹ họ. Những ai phải chịu thiệt, ai phải hy sinh, nếu không phải là cái thế hệ đã có tuổi, đã sắp rời bỏ cuộc đời? Nhưng phần đông, người già hay ich kỷ, và không muốn, và sợ hãi thấy phải thay đổi một tình thế seng mà họ đã quen và được lợi.

Hai bạn trẻ m' iốn lấy nhau. Nhưng vì những l'êm đồng hộ đối, vì l'êm giàu nghèo, — và nhất là vì sự tiện lợi của cha mẹ hay của gia đình, — người ta cám d'án không cho hai bên — được toai nguyên.

DỜI NAY

XA GẦN

vào lá rau ăn hết lá rồi đến cuống. Các nhà trồng rau không tìm được phương pháp tiêu trừ nên họ họp nhau bàn. Kết quả cuộc bàn luân ấy là sự sinh nở ra một ông thần : quan ôn sâu.

Đã có thần là phải có lẽ lộc. Họ bèn gộp tiền làm lẽ tiền

kia. Cờ quạt cầm lá liết ở ruộng rau, họ cúng nửa ngày trời, nhưng sau khi hóa vàng mã rồi, các « quan ôn sâu » vẫn không thấy bớt mồm bớt miệng đi chút nào. Chắc rồi họ còn phải mời những vị thượng đẳng thần đến nữa đây ! Nhưng giá họ cùu khâu đến vị thần : với bột, hay các vị thần sát trùng khác, có lẽ họ đã thoát nạn « quan ôn sâu » kia rồi.

Đây là ở ngoài Bắc. Trong Trung, tỉnh Quảng-Nam, cũng một vị ác thần mới ra đời. Giếng lảng Dương sơn bỗng gần đây có người nghèo doi quá nhảy xuống tử-lử. Các bộ lảng hợp nhau lai bàn, và trình trong tuyên bố rằng cái giếng ấy có « Nam » ! Phải có « nam » mới có người chết dưới, cái lý luận chặt chẽ ấy đến thánh hiền cũng phải phục là đúng. Các cụ bèn xin phép mời thầy phù thủy về cúng tề và dứt ót cho con ma nói sinh kia thi lảng mới mong yên ổn làm ăn được.

Thật là những ma cùng quái ! Chỉ đi tìm những ma, quái mờ hờ, quên không trông thấy những ma quái thật, sờ sờ bên cạnh. Giá thử ta chưa biết điện là gì, có người đem vài muỗi chiếc đèn « pin » đến bật sáng lên, có lẽ nước ta lại thêm

T.S.

Chì vì đói.

Quả nhiên mới đây một vụ trộm tại nhà ông giáo Ninh ở Moncay đã chứng thực điều ấy. Quả giàn lèn vào nhà ông giáo, cày cửa bếp mở chan lục cơm nguội và thức ăn thừa thải đánh một bừa no nê, rồi đi, chẳng lấy một vật gì khác.

K.H.

Thần quái.

NƯỚC khác có lẽ nhiều tàu bay, có súng đại bác và tàu ngầm, có lẽ nhiều kỹ nghệ và văn minh, nhưng thế nào cũng kém nước Nam về mặt mặt, mặt thần quái.

Thật không nước nào sản xuất được nhiều thần, nhiều quỷ bằng nước ta. Động một việc gì xảy ra cũng có thể sinh ra một ông thần hay một con ma được : có lẽ đó là cái phúc riêng của dân ta vậy.

Ở Cẩm-phả, có tới năm, sáu chục người sống bằng nghề trồng rau muống. Mọi năm, công việc trồng trott dễ dàng, nhưng năm nay, bỗng nhiên cả ba, bốn chục mẫu hổ ao và ruộng rau muống bị một giống sâu rất lạ làm hại. Thứ sâu ấy thân nhỏ, đầu đen như sâu ròm, bám

được vài mươi ông thầu mời và có lẽ ta lại được xem một đám cúng tế vĩ đại nữa !

Nhưng điện đã quen biết rồi, và đến lúc dân quê hiểu biết rõ con sâu rau muống là con sâu thường, thì các vị « quan ôn » hay các vị thần khác cũng phải đến khóc sướt mướt bỗn nước ta mà đi thôi.

Và muốn hiểu biết, cần phải đọc.

T. Văn

SÁCH HỒNG

Giá 10

Hai thư khôn

của THẾ - LŨ

Nhắc lại: số 1, Ông Bồ Bề — số 2, Con Cá Thần và số 3

Cuốn Sách

của THẠCH-LAM

ĐỜI NAY

VẬT LY... TOÉT HỌC BẰNG THƠ

Con mèo

Mèo là một thú hùm bé tí,

Thân hình nhỏ nhen, nhưng trí khỉ chẳng nhỏ nhen.

Nó không phu như gingle chó đẻ hồn,

Lại khéo làm bộ giả hiền, vờ quản tử.

Ta hãy nhìn : dáng nó di ra chiểu tư lự,

Khinh khỉnh, trông dời bằng nửa con người.

Nó tìm nơi ấm cúng, cao ráo để nằm ngoi,

Bộ phè phờn như một ngài trưởng giả.

Nó ăn khảnh, phong lưu nhàn nhã,

Bữa thường không thịt cá, dùng dùng dùng.

Trông mặt mà bất hình dung,

Trong gia súc, nó xem chừng cao thượng nhất

Phò nhà chủ, cорм ăn chuột bắt,

Nó chẳng chui luồn, khuất tắt một ai.

Ai vuốt ve, nó cũng vuốt ve chơi,

Ai giờ mặt, nó túc thời giờ mặt.

Dưới bàn chân nhung, liền giương vuốt sắc,

Quao kè xấu chơi rồi nhảy phắt lảng xa ngay.

TÚ MÔ

Bẩm quan tòa con xin ly dị
chồng con, vì cái giường ở nhà
chồng con nhỏ quá.

Vang bóng một thời...⁽¹⁾

của NGUYỄN - TUÂN

TRONG cái vội vàng, cái cầu thả của những tác phẩm xuất bản gần đây, những sản phẩm đã hạ thấp văn chương xuống mức giá trị của một sự đua đòi, — người ta lấy làm sung sướng khi thấy một nhà văn biết kính trọng và yêu mến cái đẹp, coi công việc sáng tạo là một công việc quý báu và thiêng liêng.

Nguyễn-Tuân lại còn một diêm khác đáng kính nữa: ông yêu mến và than tiếc những cái đã qua, và cố sức làm sống lại cả một thời xưa cũ, một thời gần chúng ta quá, nhưng mà đối với chúng ta như đã xa lìa, vì không ai gợi đến những vẻ đẹp và những cao quý riêng. Nguyễn-Tuân có lẽ là người đầu tiên làm việc ấy. Tập « Vang bóng một thời » như tên gọi, chỉ là những vang bóng, những dấu vết của một thời tác giả ghi lại trên trang giấy. Trong hơn mươi truyện ngắn, ấy là cuộc đời cũ cách đây không đầy răm mươi năm, hiện ra trong những công việc và hành vi mà tác giả tìm tới phô diễn hết cả cái ý nghĩa và cái nên thơ. Những nhân vật trong truyện đó, với cái quan niệm vũ trụ khác với quan niệm của chúng ta ngày nay, là những người mà lúc nhỏ chúng ta đã được trông thấy hay bấy giờ đây trong một vài gia đình kín đáo vẫn hãy còn.

Đời sống ngày xưa, có những suy nghĩ, những công việc hay những vui chơi khác ngày nay. Nguyễn-Tuân đã làm hoạt động dưới mắt người đọc cả cái đã vắng thầm mà dó, và đã tìm diên dược những đặc sắc và những triết lý cũ kia.

I. Tân-Dân xuất bản

Trong phần nhiều truyện, tác giả đã thành công một cách rực rỡ. «Những chiếc ấm đất», «Hương cuội», «Chén trà trong hương sâm», cho chúng ta hiểu biết được cái thú uống trà của các cụ ngày xưa, không phải chỉ một cử chỉ ăn uống tầm thường, nhưng là một hành vi đặc biệt, có lễ nghi và dịp điệu rõ ràng, phảng phất giống tục uống trà của người Nhật. « Ngôi mà cũ » — theo ý tôi, cái truyện ngắn hay nhất toàn tập — đưa chúng ta đến cái hương vị cũ kỹ và nhẫn nại của một sự hy sinh. Sau thời loạn, một nhà gia thế chỉ còn có hai chị em. Người chị không dì lấy chồng, ở nhà dệt vải để nuôi em đi học. Chị em chăm chỉ và ngoan ngoãn, yêu chị và kính chị như mẹ. Thêm vào tấm tình chị em thân thiết ấy, cái bóng dáng của một tướng giặc cờ đen cũ, làm thầy địa lý lúc trời về già. Một bức vẽ trong đó tác giả phác họa được tất cả một gia đình nền nếp cũ, có cái ích kỷ và cái cao siêu, với dǎng sau lờ mờ cảnh hãi hùng và tàn phá của những ngày loạn lạc.

Tôi cũng ưa thích hai cái truyện về cuộc « Đánh thơ » và « Thả thơ », một cách đánh bạc cũng ham mê ráo riết, nhưng phủ ngoài một vẻ tao nhã, văn chương; nhất cái truyện « Đánh thơ » sau, những nhân vật được trình bày với lời ăn tiếng nói riêng, với những suy xét theo hồi ức. Và sau cái chết sau cùng của đôi vợ chồng ông phò sứ, tác giả cho chúng ta thấy một sự khoáng đạt và một chút nồng nàn. Cũng vậy, trong « Một cảnh thu muộn », tác giả đã khéo phác họa được cái « không-khi » của những ngày đã mất ấy. Và ở « Trên đỉnh non tản », tác giả cho người đọc thấy một hình khác của tài năng: một sự phỏng phiếm xinh đẹp, cái sức hiếu thám thia vào linh hồn của những vật vô tình, cỏ cây và đá núi, tác giả nharem vào một cuộc sống riêng.

Có lẽ thu nhất và kèn lai những truyện, việc ngày xưa là một công việc đáng chú ý,

nhưng mà dễ. Nhưng phải yêu mến dĩ vãng, phải tiếc thương và muốn vớt lại những vẻ đẹp đã qua, mới có thể làm sống lại cả một thời xưa được. Vì cái ý ấy, Nguyễn-Tuân cũng đáng cho chúng ta cảm ơn rồi. Tác phẩm của ông lại có một giá trị sáng tác và văn chương đặt ông vào địa vị một nhà văn cho chúng ta nhiều hy vọng. « Vang bóng một thời » là một sản phẩm đáng quý, dành dấu bước đường trở lại tim những cái đẹp xưa mà các nhà văn ta thường sao nhãng.

Một công việc dẫu không khỏi có những phần khuyết điểm. Về mặt văn chương, chúng ta muốn tác giả « Vang bóng một thời » đến một sự giản dị, sáng sủa hơn nữa; cố tránh những lỗi hành văn cầu kỳ — sự cầu kỳ trong cái tìm

tôi không cần phải cái cầu kỳ trong cách diễn tả —, tránh những chữ nhắc lại, những sự kiêu cách, những lỗi về âm điệu trong câu văn. Có lẽ tác giả muốn nói hết cả những cái mình biêt, và tác giả biêt nhiều, nên có sự lộn xộn ấy chăng?

Một diêm nữa, theo ý tôi, quan hệ. Đọc « Vang bóng một thời » nhiều lúc tôi tự hỏi, không biết người xưa trong những thú vui, trong những hành động, trong cách sống, có thiếu phần tha thiết, phần ham mê sâu sắc không, hay là tai tác giả chưa thấu đáo được hết, chưa đi sâu vào tâm lý những nhân vật ấy để cho ta cảm thấy cái rung động của linh hồn cả một thời đã mất?

Tôi tự đặt câu hỏi ấy chính bởi vì nói với một nhà văn biết kính trọng và yêu mến cái đẹp, cái sáng tác của nghệ sĩ. Bởi vì Nguyễn-Tuân là một nhà văn có tài năng đặc biệt, một nghệ sĩ có lương tâm, ở người đó chúng ta có thể đặt những hy vọng tốt đẹp nhất về sự nghiệp.

THẠCH-LAM

TIN VĂN... VAN của LÊTA

TỰ NGỦ tay có câu: «Sự rủi ro có kỉ cũng được việc». Câu ấy tôi nghĩ đến khi đọc báo Đóng pháp gần đây.

Đóng pháp từ nay ra khổ giấy nhỏ. Đó thực là một việc đáng mừng.

Nạn khan giấy ít ra cũng là một điều may mắn cho độc giả của Đóng pháp.

Người ta khỏi phải đọc những lời vòi ịch và đắn bà của mục phụ nữ, và khỏi phải kinh ngạc vì những nối thiêna cặn của mục kịch ảnh.

Bút được hai tai nạn trong khi đọc mắt những tai nạn khác.

Nhưng với báo Đóng pháp, ta không biết thế nào mà nói trước được

Biết đâu Đóng pháp lại chẳng tìm cách thay vào đấy mấy mục khác. Chẳng hạn: bình phẩm văn chương.

Vì về mặt văn chương, Đóng pháp không chịu lép về ai hết.

Mỗi tin chó chết có thể là một đoạn thiền tiêu thuyết nhả.

Tôi vẫn nơm nớp sợ khi nghĩ đến cái thảm tình tiêu thuyết ghê gớm xảy ra ở Ngã Tư Sở hồi nào.

Thảm tình vì giọng văn náo nùng.

Và tiêu thuyết vì những tiếng vỗ vè: chàng, nàng, lồ uyên trung, than ôi và thương thay.

Nhưng thương thay! cái tiêu thuyết thảm tình kia chỉ là một vụ án mạng dữ tợn.

Chàng là cả Mâu, hung thủ vụ án mạng.

Và nàng là một cô đầu.

Cũng may, trong bài tường thuật, ông Hoàng Hữu Huy không cho thêm mấy câu hờ. Vì Hoàng Quân nghe đâu cũng rất sinh thơ.

« Chàng » có một tâm hồn thơ phong phú kia đây.

Cái nhà Ông Bút Sát rõ tệ.

Chả trách dân bà họ nói cho đáo đẽ đến thế.

Vừa rồi, ông ấy thú thực rằng chẳng biết « thơ là cái cóc khò gì ». Thủ thực thế để nói đến cuốn « Mấy Nét Mơ » một cuốn thơ.

Ông Bút Sát mỉm miệng cười duyên đẽ nói chuyện thơ.

Và cái duyên của ông Bút Sát thế này :

« Tác giả Mấy Nét Mơ (lời Bút Sát) cho là in giống chữ kia (tặng em Nguyễn Thị Kim Yên-báy) ở ngoài bìa chưa đủ khiến người đọc hiểu minh làm và in thơ để tặng ai, nên ở trong sách, mỗi đầu trang bên trái lại có hai chữ « Thơ Kim »..»

Cái duyên như thế kẽ cũng khi lôi thôi, và cũng khi dèn đồng. Có lẽ ông Bút Sát muốn cho thêm ý vị, nên ông chua thêm :

May mà tên người con gái lại là Kim. Nếu tên là Hím, cũng có điều bối rối cho Đào Quán không ít! Chẳng lẽ lại kêu là « Thơ Hím »?

Thế đấy! Tai hại thực!

Khi thấy nhạt, người ta cho thêm muối.

Ông Bút Sát không biết vậy, ông pha thử khác vào câu khôi hài của ông.

LÊTA

O' phương Đông nghệ thuật
trồng hoa có dã từ xưa;
những truyện cổ tích
và những câu ca dao thường dãy
tinh ái của thi sĩ đối với cây hoa
yêu dấu. Về đời Đường, đời Tống,
nghệ làm đồ sứ sáng chế riêng cho
cây những cái chậu lồng lẩy; đồ
không phải là chậu nữa, mà thực
là những lầu đài xây bằng ngọc
quý. Mỗi tháp hoa lại có riêng một
hang dãy từ chuyên việc săn sóc
trong nom và lau rùa các lá bằng
một cái bàn chải lông thỏ mịn
màng. Sách có chép rằng hoa mẫu
đơn cần được tắm bởi tay một
thiếu nữ kiều diễm trang sức chỉnh
tề, và hoa mai về mùa đông phải
được một nhà tu hành xanh xao
và mảnh dẻ chăm sóc. Ở Nhật-
bản, một lối khêu vũ Nang (Nô)
nổi tiếng nhất, lối « Bát chi khí »
(Hachinoki = linh hồn chậu hoa)
có từ đời Ashikaga, lối điền tích ở
truyện một tráng sĩ sa sút một đêm
giá lạnh không còn gì để sưởi,
đem chặt cánh cây yêu quý để đón
tiếp một nhà tu hành phieu bạc.
Sự thực, nhà tu hành ấy chỉ là
phương-trượng Tokigori, vai Haroun-Al-Raschild (1) trong những
truyện cổ tích Nhật-bản, và sự hy
sinh của tráng sĩ có lòng nhân từ
được thưởng một cách xứng đáng.
Ngày nay mỗi lần diễn lại lịch ấy,
công chúng Đông-Kinh vẫn không
sao giúp được không rõ lối.

Thời ấy, người ta hết sức cẩn
thân để chăm nom và giữ gìn hoa
quý. Vua Huynh-Tôn nhà Đường,
treo chuông vàng vào cảnh cây
trong vườn để đuổi chim muông.
Cũng ngài, về mùa xuân, truyền
phuong nhẹ trong nội hòa những
bài dân du dương cho hoa thường
thức.

Ở một ngôi chùa (2) Nhật-bản
còn có một tấm bia rất quý giá.
Tương truyền đó là tác phẩm của
Yoshitsuné, nhân vật trong tập

(1) Vua Battur về thế kỷ thứ tam,
hình như là nhân vật chính trong
các truyện ngắn Ba tư « Nghìn và
một đêm » (dịch giả: Hứa Thích)

(2) Chùa Sumadéra, gần Kobé.

Sây-sập-zì

Ấy là tên mà các ban làng chờ
đặt cho thuốc cường dương Quảng
Tỵ (42). Thuốc bôi chẽ ở bên Tàu,
kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp
cho đàn ông được hoàn toàn mãn
nguyễn trong việc giao tình. Rất có
ích cho những người bị liệt dương,
di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.
Gửi lịnh hóa giao ngan

dào-lập

97, Hàng Gai, Ha-noi

VĂN CHƯƠNG

HOA

(Tiếp theo kỳ trước)

truyện cổ tích giống như tập thơ
tán tụng Bản-Tròn. Đó là một bản
yết thi về sự che chở một cây mai
kỳ di, và có cái giọng trong thời
tranh chiến. Sau khi đã tán dương
hết về đẹp của hoa, lời bia tiếp:
« Kẻ nào bẻ một cánh cây này, chả
mãi ra xa. Chết di, chết di, chết
di, chết di, người ta ai ai cũng
chết. » Chẳng là ngoảnh về phía nào
cũng thấy sự phá hoại nhôm chung
ta. Phá hoại ở phía dưới và ở phía
trên, phá hoại ở phía sau và ở
phía trước. Chỉ có biến đổi là sự
độc nhất vĩnh viễn, vô cùng,—
thế thì tại sao lại không hoan
nghênh cái Chết cũng như hoan
nghênh cái Sống? Chỉ có toàn
những sự đối chơi nhau — Đêm
và Ngày của Bà-la. Qua sự phản
tán của cái già, có thể có sự tái tạo
được. Chẳng là đã thờ thần Chết,
thần không chút linh trắc ăn, đội
rất nhiều tên khác nhau. Giống
người Ghéburs thờ thần Lura, coi
đó là thần Phá phách toàn thể.
Ngày nay nước Nhật bản theo
thần-dạo vẫn còn quý gối trước
thần Kiếm quá trong sáng và lạnh
léo. Lửa thần thiêu cháy hết như
như lửa của chúng ta, kiếm thiêng
chặt đứt xích nô tè của đục-vọng.
Từ đồng tro tàn của chúng ta cắt
cánh bay lên con phượng hoàng
của hy vọng thiên đường; tự do
lâm nay nở ra một sự thực hành
nhân loại cao siêu hơn.

Tại sao lại không tàn phá hoa,
nếu chúng ta có thể rút ở sự tàn
phá ấy những hình thái mới mẻ
để làm tăng phẩm giá cái ý nghĩa
thế gian? Chẳng là chỉ xin hoa
cùng chúng ta hy sinh cho mỹ
thuật. Chẳng là sẽ thuộc tội bằng
cách lận tuy chuyện tâm cho sự
trong trắng và sự giản dị. Các vị
« trà sứ » đã suy tưởng theo luận
diệu ấy khi các ngài lập nên trà
đạo.

Ai biết được tâm tình của các
« thầy trà và hoa » của ta cũng
không thể không nhận thấy rằng
các thầy kính trọng tôn sùng hoa
đến bực nào. Không bao giờ các
thầy ngắt bảy ngắt bạ, nhưng trái
lại, các thầy chọn lựa cẩn thận
từng cành, từng nhánh, không lúc
nào quên phác ở trong tri óc cái kiều
bài tri nghệ thuật. Các thầy lấy
lầm tự them khi cắt nhiều quá số
vừa vẫn cần dùng. Về điều này,
phải nhận thấy rằng luôn luôn các
thầy cố dùng lá xen lẫn với hoa,
mục đích là cốt trình bày cái đẹp
toàn thể của cây hoa. Ở phương diện
ấy, cũng như ở nhiều phương diện
khác, có phải không, phương pháp
của các thầy trà khác hẳn phương
pháp ở các xứ bên Tây: Ở đó người
ta chỉ có thể trồng thay hoa với đầu
và cuống, không minh, ăn phứa,
ôn xộn vào trong bình.

Bày xong một bông hoa theo
như ý sở thích của mình, trà sư
đặt nó lên trên « sàng gian » (Tokonoma) (4), đó là chỗ danh dự
trong các nhà Nhật-bản. Gắn
bông hoa kia, không bày một cái
gi có thể làm giảm ảnh hưởng mỹ
thuật của nó, không cả một bức
tranh hoặc giả vì một lỗ nghệ
thuật riêng mà có sự phối hợp ấy
thì không kẽ. Như thế bông hoa
trở nên một ông hoàng ngồi trên
ngai, và bọn tân khách hay đồ đệ
khi bước vào phòng, sẽ cùi rap
xuống kính cần chào hoa rồi mới
dâng lời chúc tụng chủ nhân.
Theo như các văn phẩm kiệt tác
về trà và hoa thì người ta vẽ những
tranh đem truyền bá để khuyến
khích và cõi động trong bọn yêu
trà; có hẳn một nền văn chương
rất lớn lao về loại ấy. Lúc hoa héo,
thầy áu yém đem thả nó ra sông
hay gượng dẹp chôn nó xuống đất.
Có khi lai xây mó bia để kỷ niệm
nữa.

Okakura Kakuzo
(Trà-Biên)

Khái Hưng (trích dịch)

(4) Tokonoma (sang gian) là phần sàn
cao hơn lên độ mươi phân: người
ta bày ở đây các vật trang hoàng,
(dịch giả: Hứa Thích).

Chemisettes

Maillots de bain

Các Ngài sành đều thích
dùng

Bán buôn tại hàng chính

PHÚC-LAI

87, ROUTE DE HUÉ — HANOI

TÉL 974

DEP
và
BÊN

Kính Thuốc

Kính hiệu Filocros là
hạng tốt nhất để di ngoài
nắng giá từ 4p. trở lên. Bán
dù thử kính lão (viễn thị) và
cận thị. Có nhiều kiều gọng
nhựa, gọng kẽm, gọng vàng
rất đẹp và chắc chắn. Có
máy lắp mắt kính và chữa
gọng kính.

Gửi lịnh hóa giao ngan

đào-lập

97, Hàng Gai, Hanoi

Nên biết

CỬU-LONG-HOÀN

Một thứ thuốc được phổ thông
nhất ở Đông-duong

Cửu-Long-Hoàn là một bíu-dược
phát-hành bởi nhà thuốc Võ-Binh-Dần
ở Cholon (Nam-Kỳ) N° 323 rue des
Marins, nhà thuốc sáng lập gần 20
năm, được tin dung nhất ở xứ mình.

Các cụ hơi thấy mệt, kém ngủ, mất
ăn, là phải dùng một hoàn Cửu-Long.

Những người gầy gò mất huyết phái
nhờ thuốc Cửu-Long mới thấy mau lại
sức.

Các thanh-niên nam-nữ vì làm việc
nhiều mà mất sức, con người phải
xanh xao, trí hỏa phải mờ mệt, họ đều
khuyên nhau phải uống vài ngày thuốc
Cửu-Long.

Các tiêu-thor thiếu-phụ muốn nhan
sắc được trai trẻ, muốn khi huyết
được hồng hào, nếu không nhờ đến
thuốc Cửu-Long thì không còn biết
nhờ thuốc nào hơn nữa.

Thậm chí, những người ngồi lâu
đánh bài mệt nhọc, có truyện dì xa
thíc đêm cũng đều phải dùng 1 hoàn
Cửu-Long mới lấy lại sức khỏe mau
chóng trong mấy phút.

Cửu Long Hoàn thật là thứ thuốc
huyền diệu, rất có ích cho đời người,
xưa nay, từ bình dân đến trưởng giả
đều ngợi khen, khắp Trung, Nam, Bắc,
các danh sĩ giai nhân đều yêu chuộng
Người ta đã thường nói :

Muốn sống phải nhờ em,
muốn có sức khỏe
phải nhờ Cửu-Long-Hoàn.

Câu nói ấy đã đúng với sự thật.

Vậy những ai, dân thường phái tân
học hay cựu học xưa nay chưa gặp
dip có thiện cảm với thuốc Á-dông,
bây giờ nên dùng một hoàn Cửu-Long
thử xem.

Dùng cho biết cái công trình kinh
nhàn của kẻ Phát minh Cửu-Long-
Hoàn, một thứ thuốc không then với
phạm vi của nó ở giữa thời đại mà
khoa-hoc đã thịnh thế và xưởng
minh.

Thuốc Cửu-Long-Hoàn có bán cùng
các hiệu buôn lô nhỏ khắp xứ,
nhưng nơi nào là không có trữ. Giá
một hộp 2 hoàn là 1p.10

Đứng làm tổng-phát-hành cho toàn
hạt Bắc-kỳ, Ai-lao và Thanh-hoa, Nghè
an, Hà-tĩnh, là hằng Vạn-Hoa số 8
phố Hàng Ngang Hanoi.

Các thương-gia xã gần muôn trứ
bán Cửu-Long-Hoàn và các thứ thuốc
Võ-Binh-Dần, Phục-Hưng xin do nơi
hàng Vạn-Hoa Hanoi.

Ở xa gửi thư mua dùng,
sẽ gửi thuốc lành-hoa
giao-ngoài ở nhà giấy thép.

TRUNG ăn vội vàng để còn về
bàn giấy làm việc. Theo
thói quen, chàng khéo ăn
sáng ở nhà, ngày nào cũng đến
sở dụng giờ đi lên ra nhà người
gá ăn. Lúc chàng đến, gian
phòng nhỏ đã chật nich những
người cùng sở. Quanh chiếc bàn
ké góc tường, năm, sáu ông ký
chau đầu vào nhau, còn thi ngồi
trên phản hay đứng dựa vào
tường. Người nào cũng có vẻ vội
vã như trú g cả. Họ nói chuyện
huyền thiên, tiếng nói xen lẫn vào
tiếng đĩa bát chạm nhau.

Trung không để ý nghe, xong
những mẩu chuyện vẫn lọt vào
tai chàng, những chuyện quanh
quẩn về công ăn việc làm rong
sở.

— Nay, thằng « Chéch » hôm
qua bị cụ Chánh mang ho một
mẻ, nghe rõ sướng tai ! Toát là
hết cả làm bộ.

— Nó bị mang trước mặt bác à ?

— Không, tôi nghe trộm đấy
chứ.

— Thế còn chuyện Tin với lão
« Béo » bây giờ ra ! m s o ?

— Chưa làm sao cả. Nhưng
Tin rồi đến phai đổi thui. T ứng
chọi làm sao được vớ dà !

— Tôi cho là anh ta dại. Biết
thế rồi thì cứ nhịn đi có hơn
không.

Trước chàng còn tò mò để ý
đến những câu chuyện ấy, n ư g
sau mộ năm làm việc ở đây,
Trung dì quen ai nén chàng cứ
lắng lắng cầm bánh tay và cỗ
nhai cho thật nhanh.

Bỗng có người vỗ vào vai
Trung. Ngẩn lại thì ra Cầm, một
bạn đồng nghiệp ngồi cùng một
phòng với chàng.

— Cái gì thế, bác ?

— « Xóm » nó đương gọi bác
inh cả lên đấy.

— Thế à ?

Trung hốt hoảng, nhai chém
hở miếng bánh tay cuối cùng,
gọi lây trước uống.

Nửa phút sau, chàng dần ửi
buồng giấy, cố ấy đáng tự nhiên:

— Tôi ông gọi tôi ?

« Xóm », một người đứng tuổi,
râu mọc xóm xoàm che kín cả
miệng, ngược mắt lên nhìn
Trung, vẻ giận dữ :

— Anh dì dâu mà tôi gọi mãi
không được.

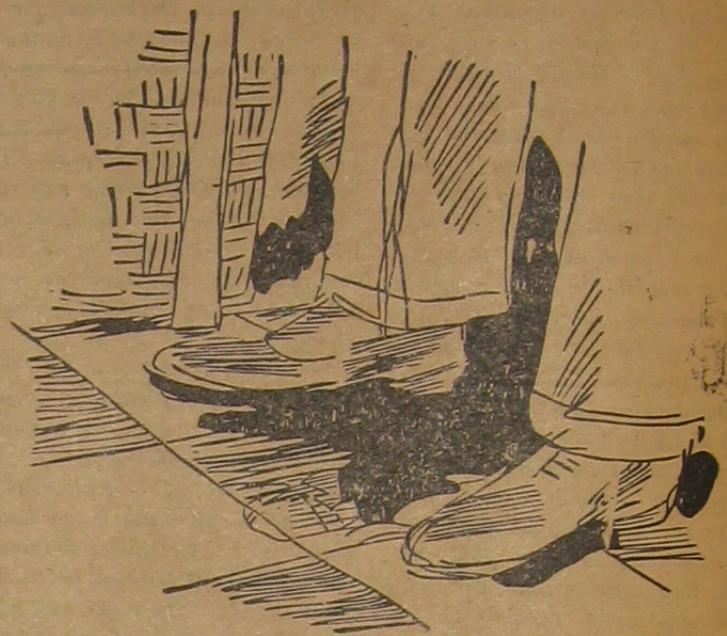
— Bầm, tôi dì ra sau.

Trung nói dối m t cách ưng
dung, rất tự nhiên. Những
buổi đầu, chàng thấy dối trả
lại một điều khó nhưng nay
chàng đã quen và thấy dễ dàng
lắm.

Ông « Xóm » nhìn Trung bằng
cặp mắt nghi ngờ, nhưng thấy
Trung nhìn thẳng vào mặt mình
ra vẻ ngày thơ chân thật ông chỉ
vào chồng giấy để cạnh bàn :

CON DƯỜNG RÂM MÁT

TRUYỆN NGẮN của HOÀNG-ĐẠO

Anh làm xong cho tôi mấy
tập hồ sơ này. Và nhớ bảo ông
Hậu vào đây cho tôi.

Trung gật đầu, nhận tập

giấy của mình trả về bàn giấy.
Trong phòng im phắc, một cái
im lặng rỗng bách, nặng nề.
Chàng cúi xuống làm việc một
cách chăm chú. Sau cánh cửa
gỗ sơ ài ngắn nơi chàng ngồi
với phòng của chủ, Trung mang
máng có cái cảm giác ắng dời mắt
của « lão xóm » đương theo
đi từ g cử c i của chàng.

Trung ấm cự lí h to/n hơn
nửa giờ, không n ửng mặt lên
lần nào, như g mọi việc xảy
ra chung quanh, chàng đều
thi y ố. Hình như chàng quen
n ắn hòng quá rồi, nên có một
linh khí riêng báo cho chàng
biết mọi sự thay đổi xảy ra.

Tuy mặt chàng, phía bên
kia bàn, Hậu to béo đương ngồi
ngủ gật sau một hông sách to và
cao quá đầu. Xa hơn nữa là Cầm
và Xích; anh chàng này ngồi
cầm đầu xuống, tay h ải àm bút
nhưng không viết, tay rái bỏ
thông xuống để giấu chiếc bánh
tay cặp và thỉnh thoảng lại đưa
lên miệng nhai một cách im lặng
và đe dặt.

Bỗng có tiếng giày ập, rồi t ếp
liền tiếng mở cửa. Hậu choàng

thức gác g ơ tay lên như đương
muốn với một quyền sô, và Xích
ngậm miệng lại ngồi đầu xi ống
hồ sơ nhanh n ẹn viết. Lão Xóm
nhìn thoáng qua m ợt lượt, chung
chắc bực ra khỏi phòng. Mọi
người nhá theo, và lúc ông ta

đi dã xa, sự im lặng bỗng đòi hỏi
cho sự rộn rịp. Cả phòng đều
ngồi ứa lay, và những câu chuyện
bắt đầu từ hôm trước lại tiếp tục
trong tiếng cười rúc rích.

Riêng Trung vẫn cầm đầu
xuống inh. Không phải là chàng
thích làm việc. Công việc hằng
ngày đối với chàng cũng như đối
với các bạn đồng nghiệp của
chàng : cộng, nhân rồi chia,
những bài toán dễ dàng và chán
nản ấy không thể làm chàng đam
mê được. Nhưng hôm nay, chàng
thấy cần phải làm việc, nhất là
sau khi ô g chủ không có mặt ở
đây nữa; Trung muốn tỏ ra với
chính mình rằng Trung làm việc
không phải là vì sợ hãi ai.

Tuy nh ên, m t lú sau, Trung
đã quên hẳn ý định của mình,
lên tiếng xen vào câu chuyện
đương nở. Tiếng nói mỗi lúc một
đi ào hơn, cho đến khi có tiếng
g ập ở xa đưa lại, mới im bặt
như có ai bịt.

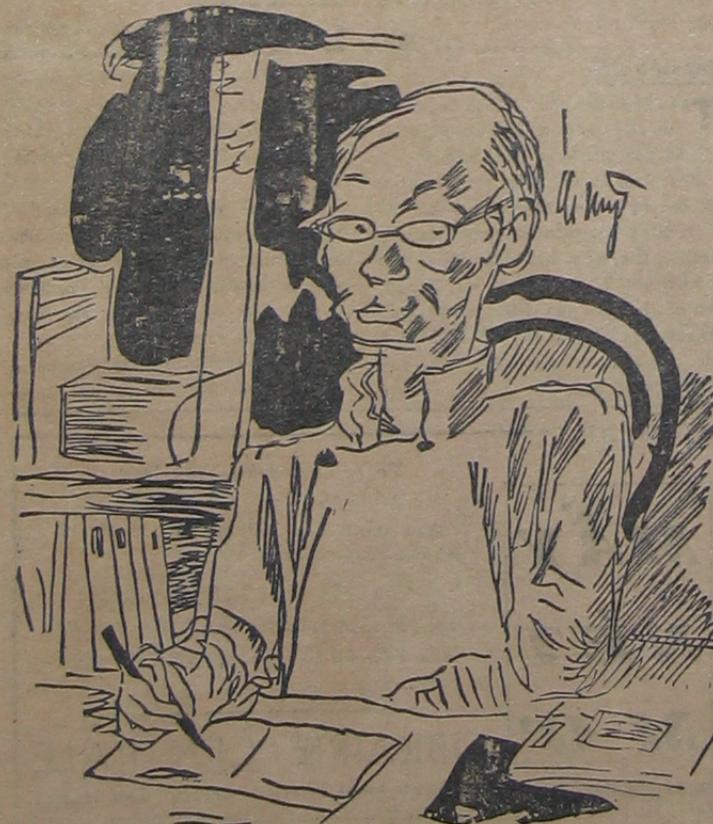
Trung ngồi tĩnh đã lâu lắm.
Bỗng Trung thấy chói mắt, ngừng
đầu lên. Anh nâng siêng qua
cửa sổ chiếu sáng một góc bàn
giấy. Trung đứng dậy ra đóng
cửa. Một lát giờ mát lùa vào tóc
chàng. Trung thở mạnh, đứng
đứng lại bên cạnh cửa sổ mở

cửa sổ nơi Trung ngồi trông
xuống khu vườn hoa vòng quanh
sở về phía đẹp mắt nhất. Đường
đây, chàng có thể nhìn rõ cả con
đường rộng, g ải gạch non, di

nồi màu hồng tươi trong những bồn cát phẳng, xanh màu mè noa. Hai bên đường trống long não. Không biết những cây ấy trồng từ bao giờ mà thân to từng ôm, vú mọc lên cao, cành lá xoe ra, giao lại với nhau và kết thành một vòm xanh cao rộng, đan bằng những mảnh lá thon lăn tăn in lên nền trời. Ánh nắng lọc qua tấm thảm mỏng ấy rờn êm dịu lạ lùng. Xa hơn nữa là đường phố vắng.

Ngày nào đến sở, Trung cũng qua con đường râm mát ấy, và đến lúc ngồi vào bàn giấy, mắt Trung không khỏi nhìn dặng cây cao lá nhỏ. Nhưng mọi lần, trong cảnh chờ or, Trung chỉ một đôi khi để ý đến những cỏ thiêng nở thuở tha di qua trong bộ áo màu như đem lại cho Trung một hứng thú bất ngờ trong cái đời tầm thường của chàng. Hôm nay đứng cạnh cửa sổ trông ra, tự nhiên Trung thấy một cảm giác mới mẻ và là lạ. Có lẽ vì chàng cảm cựu lâu quá nên một cơn gió nhẹ, mỉm vỗ ánh sáng cũng đủ hứng nắng lòng chàng? Hay là vì buổi sáng xuân hôm nay đẹp hơn mọi buổi sáng? Trung không hiểu rõ; chàng đã ngạc nhiên nhận thấy bỗng rung, trong một giây phút bất ngờ, cả tâm hồn chàng thoát hẳn ra ngoài người chàng, rồi bỏ ăn p ông và bay bổng giữa đám lá non, nó rộn nhẹ nhàng trong nhữ g tia nắng ấm.

Chỗng đồng hồ trong phòng giấy hông huòng mấy tiếng đè đè.

Trung giật mình:

— Bấy mươi một giờ rồi. Chóng quá.

Trung vội khép cửa quay về bàn viết để làm nốt cái tinh dương bỗng. Hứng trung lúng túng lầm lẩn, chàng cố đè ý vào làm càng sai. Bực tức, chàng ném mạnh quản bút xuống bàn, khoanh tay đợi giờ «tan hầu».

Chiều hôm ấy và những hôm sau, Trung vui hích được hưởng một hứng thú mới lạ trong đời cao gầy tâm thường và yên ổn của chàng. Trung s nh ra dâng trí, không cạm cùi tính toán n' u trước nữa; ngồi ở bàn giấy, chốc chốc rung lại ngang lên nhìn ra ngoài cửa sổ lúc nào cũng mở rộng. Trung lò mò tết nhận từng sự thay đổi côn con xảy ra trên con đường, ám mắt giữa hai dặng long não. Con đường ấy bây giờ là một người bạn tam tinh của chàng. Trung buồn những lúc đường vắng tê hay lúc những lá vàng lùi eo gió rụng ào ào xuống từng lớp; Trung thấy lòng vui rộn rịp với những cành lá non xao xuyến trong ánh nắng hay óng mượt sau trận mưa rào.

Một buổi sáng quan trọng, Trung nghe rõ tiếng chim hót trên cây, trong như ở tận trời xanh mướt rời xuống. Lúc ấy, Trung cảm thấy bàng hoàng như người say, cả thê phách và tâm thần Trung như muốn rơi vào khoảng trời xanh đậm tiếng chim xa. Tiếng chim gọi trong trí Trung hình ảnh lung lung

của những xứ xa lạ, ở tận đâu đâu, xa như những mảnh trời thấp thoáng sau lá cây, hình ảnh những lâu đài tráng lệ trong rừng những đảo bồng-lai lèn bền trên mặt đại dương xanh hơn da trời. Bao nhiêu ước vọng thâm kín của một linh hồn ưa phiêu lưu báu lâu đọng lại một nơi, nay như gấp dịp bùng ra, nhóm trong lòng Trung mờ ngọn lửa không bao giờ dập tắt được nữa.

Tưng mê mải, không biết rằng mình dương bỗng hai tay, gác n' u trên ghế nhìn ra ngoài, quên cả chồng giấy xếp ở cạnh. Tiếng giầy của «lão Xóm» lè lại gần, Trung cũng không nghe thấy. Mãi đến lúc bàn tay của lão ta đặt lên vai chàng, Trung mới giật mình như người sực tỉnh:

— Anh ngắm gì ở ngoài kia thế?

— Không... Không...

Trung hốt hoảng trả lời không lên tiếng. May «lão Xóm» đương lúc vui vẻ nên chỉ cười trước vẻ mặt nơm ngác của Trung:

— Được. Lúc nào anh ở cung trăng rơi xuống rồi thì nhớ anh làm hộ cho việc này.

Cho là câu nói có duyên, lão ta lấy làm bằng lòng mình lắm, và lúc lui ra, cố dùng lại câu khôi hài:

— Nhưng đừng ở trên ấy nhiều quá. Anh nên nhớ đến vụ ăn lén sắp tới.

Còn lại một mình, Trung mỉm một nụ cười chế riếu. Chàng có lấy việc ăn lén là cẩn dâu! Những việc ngày trước chàng cho là quan trọng bây giờ hóa ra không quan trọng nữa rồi. Tuy vậy, chàng vẫn giờ ập hổ sơ ra dở. Chứ như nhảy múa trước mắt, nên một lát sau Trung đã ngước mắt nhìn qua cửa sổ.

Một chiếc xe tay đì ngoài phố xa, Trung trông từ từ liền như trò trong sự yên lặng. Vài ba người ở bên kia hè vừa đi vừa nói chuyện; bình thoảng gió đưa lại phía Trung một vài tiếng cười ngắn. Trung cảm thấy họ đương sung sướng trong ánh nắng và tự nhiên chàng không giữ nổi được lòng phẫn ti.

— Mà nào họ có biết họ sung sướng cho cam! Gió, ánh nắng, không khí trong mát, sự êm tĩnh trôi qua, nào họ có biết hường, biết nhầm nhua những thứ quý báu ấy!

Trung tự kiêu rằng chàng hơn những người kia, nhưng trong cái thứ tự kiêu, Trung thấy ngang một nỗi đau đớn:

— Nếu ta là họ, ta sẽ mỉm bước một đứng lại da g Tay mà thở mạnh, và để cho ánh sáng mặt trời mòn trên da thịt.

Trung chưa chát ngã:

— Nhưng ta phải ở đây, cầm cui.

Chàng chặc lưỡi một cái, cầm lấy bút:

— Tâm chin bảy mươi hai... Viết hai, nhớ bảy...

Trung nghĩ đến gia đình đến vợ con, đến những giây vô hình ràng buộc chàng vào cái bàn giấy bè borden trước mặt. Hằng trăm ngàn người khác cũng như chàng, có sao đâu? Họ còn lấy làm mẫn, nguyễn nữa. Chàng không như họ được; trong một lúc, cuộc đời tự do khoáng đạt đã theo gió và ánh sáng ủa vào gọi chàng rồi.

Nhưng chàng không di được. Tiếng gọi kia bảy giờ không như bữa đầu nữa, chỉ làm cho Trung thêm tức và thêm khổ. Trước kia, Trung làm việc tuy không có hứng thú nhưng cũng không buồn nản. Bây giờ và mãi mãi về sau, chàng thấy cầm bút là một điều khổ cực. Một nỗi chán ngán mèn mông khiến Trung ngừng bút trước khi viết tờ trình hay công sở; Trung tựa hồ nom thấy một cách sâu xa sự vô ích phi lý của công việc và của cả đời chàng.

Ngoài kia, ánh nắng vẫn nô rộn trên ngọn cây, con đường râm mát vẫn vang lên tiếng chim, cả h vật như gọi Trung đến những cuộc đời xa lạ và tươi đẹp. Một chiếc ô tô vụn ngang qua, lấp loáng. Tư tưởng Trung theo chiếc xe; chàng tưởng tượng xe đưa chàng đến những vùng dồi núi nhịp nhàng, cạnh những con sông trong vắt, những rừng cao cát, những dò hội lộng lẫy, những cuộc đời náo nhiệt, hùng tráng và xa xôi.

Một chiếc lá khô từ từ rơi qua cửa sổ. Trung nhìn chiếc lá, chạnh ngã: đến thân. Chàng buồn rầu nhận ra rằng mông tưởng của chàng chỉ như chiếc lá rơi, và xuất đời, chàng sẽ phải kim giữ trong gian phòng chặt hẹp, tối tăm, ngay bên cạnh sự mèn mang rực rỡ tung bừng, như những người nghèo đói đứng ngoài cửa kính nhìn vào những gian hàng ăn lợn lầy, đầy ánh sáng và xa hoa.

Trung đứng dậy đóng cửa sổ. Hậu ngồi trước mặt giật mình khi nghe thấy tiếng cánh cửa đập mạnh và ngạc nhiên tưởng nghe thấy một tiếng khóc nắc lên.

NGƯỜI TA KHÔNG HIỂU MÌNH?

Những người thực thông minh, những người biết suy rộng và tró g xa, ít khi phản ứng bị người ta không hiểu mình. Bạn có bị thế không? Nếu ó, thì chính bạn đã tự làm cho mình khó sờ một cách vô ích. Bạn có thể tránh được cái điều đáng chán nản ấy lắm. Dưới đây là cách thử để xem bạn có bị người ta không hiểu bạn không — và lại sao người ta không hiểu bạn.

Chúng ta không
totori

T ự thương minh chút đỉnh thì rất thường tình, tự thương minh nhiều quá là một tai hại. Nếu bạn đe hết cả tinh yêu của bạn vào bạn thi còn chút tình yêu nào bạn có thể đặt vào một người khác nữa? Điều này thực biết bao: «Bạn cười, người ta sẽ cười với bạn; bạn khóc, bạn sẽ khóc một mình.» Nếu lúc nào bạn cũng khóc thì lúc nào bạn cũng sẽ totori. Làm sao bạn có thể hiểu được người khác nếu bạn chỉ thương tới ban?

Tình yêu cần nhất cho sự sống của loài người. Người đàn ông hay người đàn bà nào lại không cảm thấy đời mình mạnh mẽ hơn, tốt đẹp hơn, mỗi khi nghe thi thầm bên tai những tiếng: « òi yêu nính »? Và còn sự mè muội gì ta không phạm, trong kinh theo đuổi tình yêu cần thiết ấy? Không nòi, lòng ta sẽ biết bao trống trải và totori!

Nếu bạn cứ tưởng và tin rằng người ta không hiểu bạn thi chắc chắn bạn sẽ bị không hiểu thực. Nhưng trước khi công nhận rằng quả hực như thế, bạn cũng nên cần thận xét mình lại đã. Bạn hãy thử phân tích tâm lý ban và tìm xem bạn có những nết xấu gì và đe tâm vào việc sửa mình cho mất hết những nết xấu ấy đi.

Nếu bạn chính trực đối với ban, đó là bước đầu đe di tới sự chính trực đối với hết thảy mọi người. Hãy thẳng thắn trả lời « có » hay « không » những câu hỏi dưới đây. Rồi ở trang 11, những câu trả lời « có » sẽ lô rô tính nết bạn — và sẽ cho bạn biết tại sao bạn bị người ta không.

1 - A. Có thành thực lưu tâm tới những sự đau đớn của bạn hữu không? Có hồn khoán áy náy vì họ không?

B. Có tưởng rằng chính mình đau đớn nhiều lắm đến nỗi không thể bùn khoán vì những sự đau đớn của bạn hữu được không?

2 - A. Có lấy làm khó chịu khi nghe người khác nói không?

B. - Có thích nói hơn nghe không?

3 - A. Có bao giờ nghĩ đến sự đau phiền mình sẽ gây nên nếu mình chết không?

B. Có bạn quá đỗi nỗi không có chút thời giờ nào rảnh để tưởng tới cái chết không?

4 - A. Có thích những sách kết cục khô sờ không?

B. Có thích những sách kết cục

sung sướng không?

5 - A. Có kè lè những sự khô sờ của mình với tất cả bạn hữu không?

B. Có thích không bao giờ kè lè những sự khô sờ với ai không?

6 - A. Có vay tiền, khi biết rõn minh sẽ có thể trả được không?

B. Có không vay tiền bao giờ, dù gặp trường hợp nào cũng vậy không?

7 - A. Những sự đau đớn của kẻ khác có làm mình khó chịu không?

B. Mình có vui thích khi cố giúp họ không?

8 - A. Có luôn luôn nói đến những nỗi khổ khâm trong thời thơ ấu không?

B. Hay chỉ nhớ những kỷ niệm sung sướng?

9 - A. Có ghen không?

B. Hay không bao giờ ghen?

10 - A. Có yêu loài vật không?

B. Trẻ con được nuông chiều có làm mình khó chịu không?

11 - A. Có thích gần gũi những phái khác giống không?

B. Hay thích chơi với cả hai bên?

12 - A. Có luôn luôn giảng nghĩa việc làm của mình không?

B. Hay không thích thế?

13 - A. Có hè ngồi bình tĩnh một mình cả một buổi chiều mà không phiền não k ông?

B. Có cần lúc nào cũng phải có ai ở bên cạnh không?

14 - A. Có đe tâm những lời chỉ trích của kẻ phản đối không?

B. Hay đứng đứng như không?

15 - A. Gặp người lạ có vui không?

B. Hay không thích gặp những mè la.

16 - A. Có thích tự mình suy xét việc mình không?

B. Hay thích theo ý kiến người khác?

17 - A. Có nghĩ lâu về những vấn đề nỗi kia đến nỗi trốn nỗi trí và không biết làm gì nữa không?

B. Hay quá quyết ngay?

18 - A. Có thích bữa cơm của mình và ăn thong thả không?

B. Hay ăn nhanh và hấp tấp?

19 - A. Có tỏ ra nóng nảy và khó chịu với những người nói chậm chạp không?

B. Hay có hè ngồi bình tĩnh và nghe họ từ đầu đến cuối không tö chát chán nản?

20 - A. Có thấy người ta không hiểu mình không?

B. Có đứng đứng không cần người ta hiểu hay không hiểu mình không?

Noel Jaquin

(Tit Bits)

Xem tiếp trang 11

LU'Ơ'M LẶT

Ích lợi của kim cương

KIM CƯƠNG không những chỉ là một thứ trang sức quý giá trong thời bình, mà còn có một ích lợi rất to trong lúc chiến tranh nứa. Vì chỉ có kim cương mới đủ cứng để mãi sắc bộ phận của các máy dùng để cắt hay bào những thứ kim khí riêng rất tốt để dùng vào việc đúc các khí cụ chiến tranh. Nhờ có kim cương người ta mới dúc chiến xa và chiến ham sắt rất cứng được. Lại cũng nhờ có kim cương mới có những cái dùi đũi cứng để đục qua các lỗ đá đến mỏ dầu. Trong số tất cả các hòn kim cương lấy ở mỏ len, hai phần ba dùng trong các xưởng máy. Và từ khi có các kỹ nghệ chuyên về việc đúc các khí cụ chiến tranh, kim cương được coi là một nguyên liệu chiến tranh cần dùng nhất.

(Tit Bits)

Hàm răng

NAY đến bây giờ, cũng còn nhiều người chưa hiểu được sự ích lợi của một bộ răng tốt. Gần đây, khi các nhà chuyên môn của hàng bảo hiểm Life Insurance Co ở Nữu-Urce, xem xét hàm răng của trên 20.000 công chức, chỉ tìm thấy có hai bộ răng là thật tốt!

Có nhiều cách ngôn hay phong tục có liên lạc đến hàm răng. Ở bên Y-pha-Nho, trong các hàng cơm lớn, có sẵn tấm sia răng không mất tiền (!). Người Á-rập săn sóc đến bộ răng của họ lắm, và thường nói: phải giữ nòi và răng sạch, vì đó là một cách kính Thượng-Đế! Ở bên Tàu, người đẹp phải có bộ răng đều và nguyên vẹn. Nhưng một giống mới ở Phi châu lại nghĩ khác: Chắc họ cho rằng người ta có nhiều răng quá, nên họ hay nhổ bớt đi vài cái.

(Tit Bits)

Sự tiêu hóa

TẤT cả các thứ đồ ăn không tiêu hóa ở dạ dày trong một thời hạn đều nhau. Có thứ tiêu nhanh, có thứ tiêu chậm.

Nếu không ăn quá 200gr (hai lượng tây), thi thường thường phải mất 2 giờ để tiêu: măng tây, rau bina, nước dùng, cá phè, óc, dâu, trứng hơi chín (không dán mờ hay bơ), bả, cá, thịt gà, v.v. Thịt vịt, thịt bò (beefsteak), dưa chuột, jambon, thô, bồ câu, thịt hòi chín bay tái, phải mất 4 giờ. Nhưng phải 5 giờ mới tiêu hết: cá mận, đậu, đồ hộp.

(D. I.)

Tay ướt không nên
sờ vào điện...

KHÔNG bao giờ nên tay ướt mà cầm vào một cái đèn điện (đèn mang tay) hay dụng vào cái vặn đèn.

Trước khi cầm đến một cái máy điện nào, cần phải xem tay mình có khô không đã. Cũng phải xem xem chân có đứng lên chỗ đất ẩm không. Da người không dẫn điện lúc khô, nhưng lúc ướt thì truyền điện dễ lắm, vì vậy có thể chết người được.

(D. I.)

Bầm quan, hôm qua con
nằm ngủ mê thấy... tát quan.
Vậy cho nên bây giờ con đến
xin lỗi quan.

Bạn có biết...

UỐNG nước hèle Gulf Stream là một con sóng nước nóng rộng 50 cây số và sâu 400 thước, di ngang qua từ phía tây đến phía đông, những vùng nước rất lạnh của Bắc-Đại-tây-dương mà không trộn lẫn vào. Sóng đi nhanh 6 cây số một giờ.

Đến bờ bắc xứ Groenland, luồng Gulf Stream quặt ngang và quay trở về phía nam. Và một sự lạ: luồng ấy đi sát một luồng nước khác di ngược lại, thành thử có một sông nước nóng và một sông nước lạnh gặp nhau.

Đã có lần một chiếc tàu đi vào khoảng hai luồng nước ấy, thành thử đâm tàu thi

ĐÃ CÓ BẢN:

**MÁY
NÉT
MỌ'**

Xem tiếp trang 11

THƠ của ĐÀO-TIẾN-ĐẠT
giá Op80 — cước Op20

...Một mảnh vàng, nhưng là Tất-cả, là
Không-cùng, là Tuyệt-vời...

Tựa của LUU-TRONG-LU

Sách in toàn giấy lõi, cách xếp đặt rất
công phu, mỹ thuật, tự tác-giả trong nom.

TÒNG PHÁT HÀNH:

LIBRAIRIE CENTRALE

60 Boulevard Borgnis Desbordes, Hanoi

BU'Ó'M

(Tiếp theo)

NÀNG hỏi Hợp :

— Anh ấy bỏ họ từ bao giờ ?
Thấy vẻ ngơ ngác của Hợp, nàng biết mình đã hờ, hỏi mờ câu không có mạch lạc gì ; nàng nói vui :

— Nghĩa là anh ấy ốm từ bao giờ ?

Hợp đáp :

— Đã lâu. Hình như vào quang mùa đông năm ngoái.

Một cơn gió mạnh nổi lên. Thu chỉ mấy bông cỏ kim đương lăn trê i cát bảo Hợp :

— Ngựa của anh Hợp chắc về nhất.

Nàng cuộn ra để được tự do nghĩ ngợi, lấy cớ là gỡ bông cỏ kim của nàng vướng vào một mảng cát. Mỹ nói :

— Gió mạnh quá. Có lẽ rời sắp bão, về thôi. Thu đi chậm lại. Nàng quặt hai tay ra sau gáy giữ chặt non, rigua mặt dòn lấy gió, mắt lím dim và rong lòng hồi hộp. Nàng đã hiểu được vì cớ gì Trương bỏ đi. Nàng sung sướng lầm bầm :

— Phải rồi. ruong đi vì không muốn mình khổ, Trương liều vì mình.

Nàng sung sướng vì cái cảm tưởng thấy mình rất cao quý đối với Trương. Trương yêu nàng và tôn trọng nàng một

cách siêu việt chứ không như những bạn của Mỹ chỉ coi nàng như một người con gái thường, tản tỉnh đê thỏa một sở thích riêng hay vì lòng mong mỏi lấy một người vợ có nhan sắc và giàu. Thu ngầm trách Trương sao không bảo cho nàng biết. Nàng thốt nghĩ đến việc cứu Trương và bồi hồi thấy trước hết cái oanh liệt của công việc nàng.

— Bây giờ cũng chưa chậm. Minh phải đến với Trương. Đợi anh ấy thì không biết đến bao giờ vì anh ấy yêu nhưng anh ấy kiêu ngạo lắm kia.

hu hàng hoàng với cái ý tưởng tim đến Trương vì ý ấy hợp với sự mong mỏi không lý thú bấy lâu của nàng. Thu diều Trương là kiêu ngạo, nhưng chính Thu trước kia sở dĩ không đến với Trương cũng vì nàng kiêu ngạo cho mình làm việc ấy là tự bạ đổi với Trương. Giờ thì nàng đã có một cớ để khỏi tồn tại đến lòng tự cao là đến để mong vớt ruong ra khỏi vòng trụy lạc.

Về Hà-nội, hỏi dò mãi Thu đã biết được chỗ ở của Trương, nhưng hơn một tháng sau nàng mới thấy dù can đảm tim đến nhà Trương. Nàng dừng lại trước cửa,

lưỡng lự ; quả tim dập mạnh quá khiến nàng hoa mắt phải chống tay vào gốc cây trên hè. Nàng đương nghĩ không biết có nên vào không thì thoáng nghe trong nhà Trương có tiếng đàn bà. Nàng không lưỡng lự nữa ; sẵn có cái xe, nàng lén ngồi rồi bảo kéo đi thật mau.

Hụt vào một lần, Thu vẫn định tâm là sẽ trở lại ; trước khi lại, nàng viết cho Trương một bức thư.

“ Anh Trương.
“ Em muốn đến thăm anh ngày thứ haisau,
16 Octobre. Vì lẽ

gi rồi anh sẽ hiểu. Anh nhớ cho, đúng 10 giờ sáng hôm đó, anh nên có ở nhà một mình.”

Thu cầm bút mãi không biết ký tên là gì đê khỏi lộ nếu có ai xem trộm thư, mà Trương xem lại biết được là nàng. Thu toan ký : « Người chỉ nhận được của anh một bức thư », bỗng mỉm cười, chớp mắt một lúc ngầm nghĩ rồi đặt bút quay quyết viết « Người đê quên chiếc áo cánh ở đầu giường. »

— Thế này thì hẳn chỉ mình Trương biết và biết chắc chắn là ai. Chắc Trương heung sự không hiểu tại sao mình lại biết được.

Nghĩ vậy, nàng lại thấy yêu Trương hơn lên một chút ; nàng mỉm cười, tình nghịch nhẩm một bên mắt và lầm bầm như nói với Trương :

— Chắc anh phải phục em là tài.

Ngày thứ hai, Thu dậy thực sớm. Nàng muôn sắm sửa đi ngay, sợ ở lại nhà đến gần giờ đi có việc gì bất thắn ngăn trở chăng. Nàng mở cửa sổ nhìn trời :

— Hôm nay chắc giờ nắng. Minh có thể mặc áo màu sáng được.

Nàng ngầm nghĩ không biết Trương thích màu áo gì. Sau cùng nàng chọn chiếc áo nhã nhã nhất của nàng, một chiếc áo lụa chơn, cúc thuỷ tinh trắng.

— Thế này đê khỏi lẩn với những cô gái giang hồ vẫn đến nhà Trương.

Nàng thấy hơi chán nản.

— Kệ xác anh ấy. Anh ấy sướng chán. Cần gì đến mình. Hơi đâu.

Vừa nghĩ vậy nàng vừa thoa phấn lên má ; nàng vui sướng thấy hai con mắt nàng trong gương có phần sáng và trong hơn mọi ngày. Nàng nhớ đến hôm ngồi trên xe điện lần đầu nhận thấy hai con mắt Trương có một vẻ đẹp là lạ và náo nùng như có ăn một nỗi đau thương không cỗi rẽ. Nàng nghĩ thăm :

— Chắc anh ấy cũng thấy mắt mình đẹp. Ra đến ngoài, bà Bát hỏi :

— Cô đi đâu sớm thế ?

— Cháu đi mua cái khăn quàng.

Bà Bát nói dưa :

— Phải, cô đi mua bán sắm sửa cái gì thi phải đi thật sớm nếu không thi không kịp về ăn cơm.

— Dì cứ nói thế, chứ cháu có thích diện lấm dầu. Đây dì xem, cháu ăn mặc thế này này.

Bà Bát nhìn Thu mỉm cười :

— Ấy, cô ăn mặc thế mà lại đẹp. Mà dì này tôi trông cô có phần đẹp hơn.

TRĂNG

Thu sung sướng, vui như hoa nở:

— Thế à di? Con có về muộn, di đừng đợi cơm nhé. Có lẽ con chơi dâng chị Thuận hay dâng chị An. Có lẽ thôi...

Thu di bộ ra hàng Khay để mua khăn quàng. Trương đứng vờ vắn ngắm vào cửa hiệu, nàng thấy họa sĩ Văn di qua.

— À may quá. Anh vào đây với tôi.

Thấy nàng mừng cuồng quít và ăn cần vỗ vã mình, Văn hơi sững sốt. Chẳng mờ chừng hai mắt hối rồn:

— Cái gì thế? Cái gì thế?

— Anh vào đây chọn cho tôi cái khăn quàng nào thật đẹp. Loài mỹ thuật các anh chỉ ích lợi cho loại người những lúc này thôi.

Nàng cố ý mua cái khăn thật nhiều thì giờ để khỏi nóng ruột đợi đến giờ lại nhà Trương. Văn tuy có việc cần nhưng chàng cũng vui vẻ chiều Thu. Chàng sung sướng đoán là Thu mến mình nên chàng chung chình không chịu mua cho xong chiếc khăn. Chàng nghiệm thấy Thu vui tươi hơn mọi lần gặp ở Sầm-sơn và nhất là hai con mắt nàng may tông có duyên lạ lùng.

Thu trả tiền, quàng ngay chiếc khăn lên cổ mím cười chào Văn rồi đi lướt qua một vài hiệu khác mua các thứ lặt vặt. Nhìn đồng hồ thấy mười giờ kém năm, nàng vội gọi xe thuê đến phố Trương Ở. Lên ngồi trên xe Thu mới thấy bắt đầu nóng ruột. Nàng tự nhủ:

— Minh sợ hãi điều gì? Ai biết được. Còn đối với anh ấy? Nếu mình đến nhà một người đàn ông khác có lẽ cũng đáng sợ thật, nhưng đối với Trương...

Thu tin là Trương yêu nàng lắm, yêu một cách tôn kính nên nàng chắc Trương không dám xúc phạm đến mình.

Trong lúc đó, Trương đứng sau một cánh cửa sổ mở hé nhìn ra đầu phố. Chàng mong Thu đến sớm nên chàng đứng đợi như vậy hơn một khắc đồng hồ; chàng đứng yên mặc dầu đã chôn chân vì chàng không muốn bỏ lỡ cái phút sung sướng được trông thấy bóng thân yêu hiện ra ở ngoài đường. Trong mấy hôm chờ đợi, chàng không thể ngồi yên ở nhà, rủ anh em di chơi suốt ngày đêm. Chàng không biết sẽ khóc sở đến bực nào nếu phải đợi Thu đến hôm nay.

— Nhớ Thu không đến...

Vừa nghĩ thế xong thì chợt thấy bóng Thu hiện ra ở gốc một cây bàng. Nàng giở ví tay trả tiền xe rồi đi về phía nhà Trương. Tới nơi, Trương thấy nàng đi thẳng hình như không định rõ vào rồi bỗng nàng ngừng lại nhìn ngang nhìn ngửa một lúc.

Trương lấy tay dây cánh cửa sổ cho mở rộng để Thu biết là có mình đứng đợi rồi chàng chạy ra phía cửa buồng

khách. Thu đã vào tới nơi; đến lúc gặp nhau, hai người thấy thân thiện như không; Thu chào trước và Trương nghê êm trang hơi cúi đầu chào lại bình như trong một cuộc đến thăm rất thường của hai người quen.

Thu di ngang qua mặt Trương tiến thẳng vào chỗ đặt bộ « sa-lông ». Nàng đứng nhìn một bức tranh vẽ miếng người Thủ đứng cạnh một con ngựa trắng, lâm bầm:

— Tranh này của anh Văn vẽ.

Có tiếng giày xích động ở ngoài công. Thu đoán là Trương ra khóa cửa vươn; nàng bất giác lo sợ tuy nàng đã biết cần phải đóng cửa phòng khi có khách đến. Thấy trên bàn đã để sẵn ấm chén, Thu hiểu là trong nhà không có đầy ố. Lại có cả một hộp bánh ngọt mua ở hiệu Charles. Nàng giật mình nghĩ:

— Suýt nữa thi hai người chạm trán nhau ở hàng Khay. Cũng may.

— Mời có ngồi.

— Anh đê mặc em.

Thu ngồi xuống ghế mờ vi lấy chiếc khăn tay khi Trương rót nước mời nàng uống. Hai người uống rất thong thả, lừng hụm nhỏ một vành hinh như dương chú ý ngắm nghẽn đèn hương vị của nước chè.

Thu hỏi:

— Anh ở đây từ bao giờ?

— Từ độ ấy.

— Thế à?

Trong trí hai người cùng thoáng hiện ra cái cảnh về ấp ăn mừng thọ. Trương bẩm trách mình sao ngồi cạnh Thu lại ngượng nghịu, rút ráu một cách vô lý như thế. Chàng muốn bắt đầu nói vơi. Thu nhúng câu thân yêu nhưng vẫn không dám, vì thấy vội vàng quá, chưa phải lúc bắt đầu. Chàng lại nhắc chén nước lên, uống từng hụm nhỏ; bàn tay chàng cầm chén hơi run. Thu hỏi:

— Em đến chậm đê anh phải đợi có phải không?

Trương nói:

— Anh nhận được thư của em hôm kia.

Lần đầu tiên Trương xưng hô « anh em » với Thu, nhưng chàng cũng không đề ý đến.

— Em đến àm gì nứa. Kho anh quá.

Câu nói ruồng rẫy của Trương khiến Thu su g sướng và càng iợi nàng thấy việc mình đến là cần thiết cho Trương.

— Từ trước đến nay em có biết gì đâu. Trương ngạc nhiên hỏi:

— Em biết gì cơ?

Thu ngồi luôn cái cờ xu nàng đến đè nàng khỏ ngượng với Trương và đè Trương khỏ tưởng lầm mình.

— Vì thê em giờ em mới hiểu sao trước kia anh đ t nhiên bỏ di. An cung châig nên t át vọng. Chịu khó chữa thì k o. Tại anh lại cứ liều hinh như không muốn bỏ.

Trương n âm ng i không biết có nên nói rõ cả sự thực về cái chết sắp đến nơi của mình hay cứ đe Thu trả g là mi h hỉ au xoảng? Chàng nhìn Thu và s o lúc đó hàng thấy Thu đẹp th, đẹp h n hết từ x ra đến nay; chàng lại chắc Thu yêu ch ng, có lẽ yêu chàng cũ g như chàng yêu Thu; nói ra chỉ thêm làm đau khổ. Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu. Trương nói:

— Lúc nay anh không muốn nghĩ gì khác cả. Nhờ m a h như người số g lại... được một úc như lúc này iồi mai anh có chéi cũng cam tâm.

(Còn nứa)

NHẤT-LINH

VUI CU'O'I

Của Lý Tooc

Luật tạo hóa

A i ôi B :

— Sao Tây và Khách Ván-nam ho to lớn thế mà Annam thì e bé choắt đí?

— A, Đó là theo một luật chung Tao Hóá « Nóng thì châm ra, rét thì đồng lại », Annam mìnhsốn xít nóng, hế nóng lên thì c'ay ra — mồ hôi đầy — nên chỉ không to được, còn Tây và Khách Ván-nam vốn xít rét, ăn vào đến đâu đồng lại đến đấy làm gì mà chả lớn,

— Thế sao Tây-den cũng ở xít nóng mà vẫn to lớn?

— Hết! Tây-den họ là, đồng den đồng den lại là mẹ vàng thì châm thế quái nào được.

Lo xa!

— Sao anh lại sơn ô-lô ngộ nghĩnh thế kia? Một bên xanh, một bên đỏ?

— Để cho những người làm chèng đi hai bên đường, khai khác nhau, nến tôi có chết phải ai!

Của K

Muru lя

KHÁCH HÀNG — Nhỏ! làm thịt bò xào chua, xúp vi-cá và bồ câu ốp cua bé.

NHỎ — Dạ không có q.

Khách hóng lự qua các món ngon khác, nhưng món nào cũng không có.

— Thế người ta viết những món ấy vào cái bản kê món ăn này làm gì?

NHỎ — Đấy chủ là cái mưu của chủ tôi làm cho khách hàng trớ nên ngon miệng đấy thôi q.

Cái lợi của quảng cáo

Mark Twain đứng chủ trương một tờ báo trào phúng. Một ngày kia, ông thuận được một độc giả, lại vừa là một thương gia, bức thư sau này:

Thưa Ngài,

Mai nầy, trong khi lật tờ báo, tôi bắt gặp một con nhện. Xin Ngài làm ơn cho biết đó là diêm hay hay dèm đỡ.

Mark Twain trả lời lắc như vầy:

Ngài đã gặp phải một con vật rãnh minh. Con nhện ấy nó đã nhanh tra khắp cả sô sách trong bản báo. Nó tìm những người áo hra ký lại giao kèo về quảng cáo, để có thể giảng to, làm lố trước cửa hàng người ấy, mà sống một cách yên ổn.

Lời nói của Pirandello

Pirandello, sau khi được giải thưởng Nobel, qua du lịch ở Paris.

CABINET D'ARCHITECTE

LUYỆN, TIÉP, ĐỨC

42 Borgnis Desbordes, Hanoi

Téléphone : 679

N. N. noi chuyen

(Tiếp theo trang 11)

2) Sức học năm thứ nhất ban thành chung, vì công việc làm ăn bắt buộc chẳng theo học được; mình tự học bằng cách gửi thư (Cours par Correspondance) có được kết quả tốt không? Hay là mua sách và loại sách gì có giá trị? Cours par Correspondance còn dạy hay không? Và address của lớp ấy?

— Học bằng cách gửi thư (cũng gọi là cách hâm thụ) là một lối học rất tiện và có ích cho những người ham học như ông. Bất từng có những người học lối hâm thụ mà thành tài được. Chúng tôi biết hai trường dạy lối này ở bên Pháp: Ecole universelle par correspondance và Ecole A. B. C. Ông gửi thư sang hỏi, họ sẽ biếu cuốn thè lệ.

Nguyễn thị Kim Phụng, Gia Lâm — Bi đầu mặt, hỏi nên tra thuốc gi. Ông cho biết

hay không, và có n n lin cái thư kiă không. Nếu lấy về sau sự có hại gi không, như thế làm cách nào cho tiện.

— Khi người ta đã vì vắng lời mẹ mà nhận kết hôn thì ái tình sẽ không lấy gì làm đảm bảo lâm.

Biết ấy cũng đủ cho ông quyết định bỏ dở việc nhân duyên của ông với người không yêu ông rồi. Bức thư kia có thể coi như những lời báo trước về hạnh phúc của ông được. Sao khong hỏi thẳng vị hôn thê?

Mais qui Vĩnh-yến — Còn nhỏ (nhỏ người và nhỏ tuổi), và bắp thịt đã nồi rõ ở chân và tay, thế có lợn nữa không? Tập theo như cách lập ở trường, có lớn không? có thuốc nào uống cao người không?

— Khi bắp thịt dài, nồi nhưng không cộc lầm và gần gốc lầm thì thận thè sẽ đều hòa. Bắp thịt rõ sớm, nếu không vi luyện tập dữ quá hoặc vì làm những việc nặng nhọc về chân tay, thi có thè là một dấu hiệu tốt không co gi đáng lo. Tập thể thao nên theo phương pháp.

Trần t. Lý Hanoi — Tôi thường nghe thấy người ta nói rắn phủ mèo. Sự ấy có thật không?

N. u có, sao mèo không đe ra rắn?

— Không, chính có người đã trông thấy một con rắn quấn lấy một con mèo, nhưng không phải đe phủ phiếc gi, mà đe tranh của mèo con chuột mà nó vừa bắt được. Con mèo ngất đi vì nọc rắn, nhưng chẳng bao lâu nó sẽ tỉnh dần lại, có lẽ vì trong máu nó có chất chống lại với nọc rắn. Không có lý gi mà hai con vật khác giống đến như con mèo và con rắn lại phủ đe được nhau.

Phải, nếu có, sao mèo không đe ra rắn, có nói có lý lầm.

Ngọc Hồ — 1) Khi người ta tức giận hay đau khổ nêu khóc được có lợi hay không? Vâ trái lại nếu đau thâm mà nuốt nước mắt thì có hại ch, tim không?

— Có lợi: sê bớt bức tức và đau khổ đi đôi chút, nhất là đối với dân bà. Nhưng giả có thè âm thầm được vắn hơn, tim mình có hại vì thế hay không, không cần lầm; nhưng điều chắc chắn là mình tập sống đe không sợ những đau khổ ở đời. 2) Ở Bách-thú, trên bối cõ, tôi thường nhận thấy tiếng quát mèo lại có cái biến đe « danger de mort » như vay là thế nào?

— Danger de mort là « nguy hiểm chết người ». Ở một vài nơi trong bách thú, có chòn nồng những giây điện lung mãnh, tấm biển kia báo trước cho người ta đừng dáo đất ở những chỗ ấy.

— Thầy cháu có nhà không?
— Có. Nhà của thầy cháu đã ở q!

Người ta đặt tiệc đê thết. Trong tiệc Pirandello phải gắng gò đê nohe những bài diễn văn ca tụng mình. Cuối cùng đến lượt, văn sĩ phái đứng lên nói vài câu ngắn ngắn rồi kết luận:

Xin các ngài thứ lỗi cho. Tôi nói ít thế này, là vì tôi không phải n ôi nhà hùng biện. Nhưng có một ở đê các ngà só thè tha thứ cho, là tôi hết sức làm việc đê lập viết, thành thử không có thì giờ đê lập nói.

Gia-dinh lя

— Đầu mươi măm năm, vợ chồng tôi vẫn ăn ở với nhau như ngày mới cưới.

— Thế sao anh lại bảo là hôm qua anh gây lộn với chị?

— Thị chúng tôi gây lộn nhau ngay từ ngày mới cưới.

Ra thé

THÀY ĐỘI — Tao trông mày khá nghi lầm. Mắt thi lâm la lâm lết, hay nganh đầu lại nhìn trộm mọi người, mỗi lần đi thi cứ lẩn theo bức tường.

Địch thị ày là một thằng gian rủi.
— Oan con quá. Chỉ vì ở đằng sau, con rách mệt miếng quần rất lún.

Của Hu-Võ

Diễn lại

QUAN TÙA — Anh bị phạt một thang tù vì tội ăn quỷ cao lầu. Anh có còn kêu ca gì nữa không?

TỘI NHÂN — Coi muôn xin tòa cho con được diễn lại như tòa thường bắt diễn lại các vụ án mang a.

Không biết

THÀY — Những đêm đông giá rét, trời nằm trong chăn ấm, đêm êm trời có nghĩ đến ai không?

TOE — Con không biết được a.

THÀY — Sao lại không biết được là thế nào?

TOE — Vì ở nhà con chỉ có ô rom đê nằm và chiếu cói đê ấp thoi a.

— Anh có ký vào dây không?
— Bấm không.
— Thị chữ ký của anh dây.
— Nhưng hôm tôi ký không có cái gạch ở dưới cơ mà!

vì không muốn lại bê sê (vì như thế tổn lầm)

— Không có thuốc nào thực công hiệu. Nên đến ngay bác sĩ chuyên môn chữa mắt mà chữa. Trong khi chờ đợi và giữ cho bệnh khỏi nặng quá lên, có thè dùng tạm Collyre sulfate de Zinc mua ở hiệu bào chế.

Bàng tim Thái Bình. — Tôi có hồi một, người con gái năm nay 18 tuổi, đẹp, làm vợ mà trước người ấy đã có một người yêu rồi, và bàng lòng lấy tôi là vì vắng lời cha mẹ. Khi gần cưới tôi có bắt được một bức thư vò danh gửi cho tôi nói xấu người ấy, và trong thư nói người tôi sắp cưới không bàng lòng t i, và sau kri cưới sẽ bỏ đi, hoặc tự tử, và có nên lấy

BRILLANTINE

Rất

THƠM và MƯỢT

Vi vây người lịch sữ bao giờ, cũng dùng nó. Bán tại các cửa hàng lớn Trung Nam Bắc Kỳ

CÓ CỨNG

MỚI DỨNG

DẦU GIÓ

Vợ chồng

(Tiếp theo)

PHỤC TỘNG

NGOÀI việc ở chung và tương trợ là chồng vợ đều có quyền nang nhau, bắt cứ về việc gì khác quyền chồng cũng lớn hơn vợ nhiều, có khi lại nhiều quá nữa.

Ngày xưa, quyền của chồng không ai chối cãi, cả đến các bà vợ cũng ác thành hiền đều coi quyền ấy là một sự dĩnh ên, một luật thiên nhiên, trời đã định ra, người ta chỉ coi việc nhắm mắt theo. Tam tòng và tú đực không phải là của riêng gì văn minh của Á-dong mà ta có thể vun vào đây để tự kiêu, tự hào; ở những nước khác ở châu Âu chẳng hạn về thời cổ, lúc còn là dã man, vợ cũng phải hực tòng chồng một cách triệt để như ở Á-dong ta vậy.

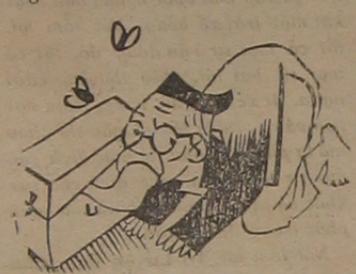
Thưa ấy, vợ chỉ là một đồ vật của chồng; chẳng hể mà chồng lại có thể đem bán được, như trong truyện một anh chàng thua bạc đem vợ bán cho người khác!

Bây giờ, tình cảnh của một người vợ không đến nỗi như thế nữa, và các nhà tồn cổ nhìn những luật ngày nay về quyền của vợ chồng, hẳn phải lắc đầu mà than cho luân thường đạo ngược, phong hóa đạo dien.

Nhưng ngẫm cho kỹ cái nguyên tắc phục tòng đời xưa vẫn còn nguyên; các cụ chưa nên vội lo. Vợ, đời nay, vẫn phải phục tòng chồng như xưa.

Tại làm sao thế nhỉ? Người ta cũng không biếta nữa. Không phải

là vì bây giờ chồng khỏe hay khôn hơn vợ nữa rồ! Câu « ngàn lăm nhờ bóng tung quẩn... » là một sự mỉa mai đối với những ng chồng nhỏ bé có những bà vợ nặng 120 kilô. Và những ông chồng dàn độn ngực nghênh thi che chở làm sao được

những bà vợ tinh khôn làm thầy kiệu hay đỡ đốc lò!

Thật ra, vợ phải phụ tòng có lẽ chỉ vì phong tục, nghĩa là vì thói quen. Mà luật chỉ là phong tục của một nước viết thành sách.

Theo luật hiện hành, thì ở trong đoàn thể vợ chồng, chồng là người đứng hủ trươn. Luật bộ Bắc-kỳ hay luật 1883 áp dụng cho dân Annam & Nam-kỳ và các nhượng địa đều định như thế cả, các bà hay cho râu chồng vào trap nên nhì rồ cho!

Kết quả của sự phục tòng ấy là những gì?

Bắt ầu về nhà chồng, vợ đã mất hẳn tên tuổi. Nhưng tên mỹ miều, khà sài, cô Lan, cô Huệ từ đây không ai gọi đến nữa: có ấy đã lên bà và đổi tên chồng. Luật không bả hẳn rõ như thế, có lẽ việc hợp với phong tục quá và hóa ra một sự dĩ nhiên rồi. Nói mất hẳn tên cũ khi còn con gái thì cũng hơi quá; t' à ra, từ úc

lấy chồng, thì trong những giấy má quan trọng, có Nguyễn-thị Lan chẳng hạn phải biến thêm cả tên chồng nữa: bà Phạm-văn Kéo tức Nguyễn-thị-Lan. Nhưng lúc tự xưng và lúc ký tên, thì bà ấy chỉ dùng chữ Kéo là hợp lý lắm rồi.

Lấy tên chồng, và nhân tiện lấy cả quốc tịch của chồng. Một cô con gái ngoại quốc, người Tàu hay người Nhật chẳng hạn, lấy chồng Annam tự nhiên là hóa ra người Annam, được dù hết cái súng sướng làm dân Annam. Nhưng nếu người dân bà ấy là người Pháp?

Th o luật nước Pháp, thi dân bà cũng theo quốc tịch của người chồng. Vì vậy luật hộ Bắc-kỳ, điều thứ 16, mới quyết định rằng dân bà Pháp lấy chồng Annam thi cũng thành ra quốc dân Annam. Nhưng một đạo hỉ dụ của Thống lĩnh Pháp năm 1930 lại định trái hẳn: « Đàn bà Pháp lấy chồng thuộc dân hay dân bao-hộ Pháp vẫn là cô g dân Pháp, và con cái đẻ ra sẽ là công dân Pháp cả. » Và một đạo chỉ dụ của ông Thống lĩnh Pháp hẳn là ở trên cả luật bộ Bắc-kỳ.

Lấy tên chồng, quốc tịch chồng xoáy, vợ còn phải theo chồng. Chồng ở đâu, giọn ban thờ gia tiên ở đâu, vợ phải ở đấy. Lên thương du hay xuống biển ở, vệc đó tùy ở người chồng, và quyền của chồng, là bắt vợ phải theo.

Nàng rằng phản gái chữ lòng, Chàng đi thiếp cũng một lòng xin di...

Các cô Kiều đời nay vẫn còn phải như cô Kiều đời xưa vậy. Va việc :

Tay mang khăn gói qua sông
Mẹ gọi mặc mẹ, theo chồng cứ

theo không phải là vì lòng thương chồng mà có thể là một sự bắt buộc.

Theo chồng, không phải chỉ theo mà ở, lại còn có nghĩa là theo mệnh lệnh của chồng nữa. Thi dụ như chồng nói với vợ: tôi cấm mình không được lai Choi dǎng nhà lão, hán X... Ấy thế là vợ phải theo, dẫu muốn đến nhà

đảo phán ấy thế nào nữa cũng đánh chịu. Hay là thư từ riêng của vợ, chồng đều có quyền mở bóc ra, tuy thư từ riêng của chồng, vợ chỉ có quyền nhìn phong bì mà thôi.

Cũng như là việc ngoại tình. Chồng có ngoại tình thì không sao, vợ chỉ có thể chép miệng mà than thán, còn vợ, nếu vợ có ngoại tình, thì không những chồng có quyền rầy bỗ, mà vợ còn nhạm ội nặng nữa. Sự bất công ấy không phải là vì đàn ông làm ra luật, mà là do ý tưởng về gia đình xã hội. Đàn ông có ngoại tình, con đẻ ra không nhập gia đình, chứ dân bà có ngoại tình, là có thể đem con của người khác giả làm con chồng đượ : thế thì lỗi của người dân bà ấy là lỗ dối với chồng và đối với xã hội nữa vậy.

Sau cùng, đàn bà làm việc gì cũng phải có chồng cho phép: kiện cáo, giao trao, tặng cho,

chuyển dịch, cầm thẻ, buôn bán hay làm một chức nghiệp gì cũng vậy. Sự cho phép ấy có thể công nhiên hay mặc nhiên. Thi dụ như vợ ra mở ngô hàng, chồng không muốn cho nhưng sợ vợ, cứ im khò g nói gì; ấy là cho phép rồi.

Nhưng vợ muốn kiện chồng chẳng lẽ lại xin phép chồng. Ở trường hợp này hay lúc chồng không dù tư cách cho phép, vợ cần phải xin phép òa án: trước các tòa Nam án, xin phép ông chánh án đệ nhì cấp, và trước các tòa Tây án, xin phép ông chánh án sơ thẩm. Riêng về hình sự, thi vợ không cần phải xin phép ai cả: chẳng lẽ lúc bị bắt tổng lao vì ăn trộm lại còn phải xin phép chồng để vào khám? Nếu thế thi chồng có lẽ không bao giờ cho phép cả.

(Còn nữa)

T.Vân

C. P. A.

Phòng Quảng Cáo Mỹ Thuật
(Comptoir de Publicité Artistique)
5-7 Rue Julien Blanc — Téléphone 1254

Pham thuc CHU'ONG

trong nom về phương-diện mỹ thuật
cho Quảng Cáo NGÀY NAY và TIN MỚI

hoa si

Những tính cách khác nhau của ba môn :

Luyện tập thân thể— Thể dục và thể thao

của giáo sư NGUYỄN HỢP-VÝ

«O' trong tiếng Pháp không bao giờ có hai chữ hoàn toàn đồng một nghĩa ». Nhiều người vẫn còn không tin như thế; và hôm nay tôi có dịp

để rõ ra rằng câu nói trên này rất đúng. Trong các danh từ chỉ các môn vận động có hai chữ mà rất nhiều người, trong đó kể cả mấy người Pháp có học thức nữa, vẫn tưởng rằng cùng có một nghĩa như nhau. Đó là chữ *Education physique* và *Culture physique*. Sự thực là hai chữ này không giống nghĩa nhau một chút nào cả, mà chỉ là hai môn vận động khác hẳn nhau từ nực đích cho đến cách thức luyện tập.

Tuần trước tôi đã nói, *Culture physique* mà tôi làm dịch là *Luyện tập thân thể*, chỉ là một vài lối vận động hết sức giản dị, nhẹ nhàng, dễ dàng cho hết thảy ai ai, già trẻ, lớn bé hằng ngày đều có thể bỏ ra 15 phút hoặc nửa giờ để mà luyện tập, mục đích là để luôn luôn giữ cho thân thể được thẳng bằng và trung bình, có đủ hết các điều kiện để sống một cách vui vẻ, hoạt động và để chống với mọi sự đau ốm, bệnh tật. Thể thao, còn ngoài ra luyện tập thân thể không có mục đích tạo nên những đại lực sĩ, võ sĩ hay vô địch gì cả.

Còn chữ *Education physique* thì phải dịch là *Thể dục hay là Giáo dục thân thể* mới đúng hết nghĩa, vì chính đó là cả một nền giáo dục. Mục đích của thể dục là tạo nên những mẫu người hoàn toàn, nghĩa là những mẫu người trưởng tượng

nurse còn sống vào thời dã man, đơn giản ở giữa rừng núi hiểm trở, lúc nào cũng sẵn sàng chạy, nhảy, leo cây, trèo tường, lặn, né n, vật lộn, bơi lội, ván ván... làm cái gì cũng quen, cũng nhanh nhẹn cả. Xem như vậy thì người tập thể dục không phải chỉ mong có một thân thể cường róng khỏe mạnh, il bệnh tật, mà còn có cái mục đích chiến đấu và tự gậy, lấy những điều kiện chính để có thể tự xoay sở, hoạt động trong những lúc gian nan nguy hiểm.

Song ta, như ý tôi thì không phải ai ai cũng cần tập thể dục cả. Chỉ những người có những trách nhiệm riêng như những binh lính,

những đồng tử quân, hoặc những người mà nhiệm vụ bắt buộc phải sống ở những nơi rừng rú, núi non hiểm trở là cần đến thôi, còn ngoài ra, những người làm việc ở ban giầy, những người buôn bán, những giáo sư, thầy thuốc, kỹ sư và vân... chỉ cần hằng ngày luyện tập thân thể để giữ cho người luôn luôn được thẳng bằng, khỏe mạnh mà thôi.

Còn thể-thao? — Tất cả các môn thể-thao, ta không nên coi là những sự tập luyện, mà ta phải coi là mục đích của mọi sự tập luyện — Hạnh phúc của người ta không phải là chỉ miệtまい trong những cuộc đố kỵ, cờ bạc, không phải là lúc nào cũng chỉ nghĩ đến sự ăn, uống, hút sách, hoặc vùi thân ở những nơi truy lạc tối tăm và ghê tởm. Nếu ta thật có một tấm thân trung bình, khỏe mạnh, « một thân hình mà lúc sinh ra loài người, thương để đã muôn vạn », thì những lúc rảnh rang, những ngày nghỉ gọi thông thả, cái thiên tính của ta tự nhiên bắt ta phải lùm ra vui tru, tìm đến những cảnh đẹp thiêng nhiên của tạo-hoa để mà ca hát, để mà chaynghay, tự hiển thân cho cảnh

SẮP TÁI BẢN

LẠNH LÙNG

của NHẤT-LINH

ĐỜI NAY

Việc tuần lè

Việc Âu Châu — Tại Na Uy, vua Haakon đã thỏa thuận cùng Chánh phủ thôi không kháng chiến với Đức nữa để cứu vãn sinh linh. Vua và Hoàng Tử đã sang Anh ở.

Tại Pháp — Quân Đồng Minh sau khi bị vây ở Dunkerque đã cố sức chống lại tim cách thảo xuống bờ biển, sang Anh. Hiện 35 vạn quân đã dùng ngót nghìn vừa tàu chiến và thường tháo lui cả. Trên đất Pháp hiện hai bên Pháp Đức đương đánh nhau rất khốc liệt: Mỗi bên đánh hơn 2 triệu quân, máy ngàn phi cơ, xe phà luỹ và ô tô bọc sắt, Pháp dùng súng đại bác 75 ly bắn phá xe tăng. Đức rất nhạy Mật tráp dài 400 cây số. Thật là một trận lớn nhất trong lịch sử từ xưa đến nay. Ba lè bị ném bom, thiệt hại không mấy.

Việc Trung Nhật — Tại biên giới Đông-Hưng, Moncay Nhật đã cho khai mỏ tại vùng Phòng Thành. Quân Nhật lui hoạt động giữ ở bờ bắc Quảng Đông và đem đại đội phi cơ đến đánh phá Trùng Khánh.

Tin Đông Dương — Trừ nạn trộm cướp. — Chánh phủ vừa ra lệnh cho các tòa Tây, Nam án phải trừng trị nặng những kẻ gian phi trộm cướp thóc lúa trâu bò tại thôn quê. Làm thế để trừ hại cho dân.

Giúp binh lính ngoài mặt trận — Từ 16 đến 30 Juin, khắp xứ Đông-Dương sẽ tổ chức một ngày bán đấu hiệu Hồng-thập-Tự. Tiền thu được sẽ gửi sang các binh lính ở ngoài mặt trận Pháp.

Cấm bán sưa tại các tiệm ăn — Chánh phủ vừa ra lệnh cấm bán sưa đặc dù có đường hay không trong các hiệu cao lầu, hàng cơm, khách sạn, hiệu bán bánh và các đồ giải khát... Việc cấm này không thi hành tại các nhà thương và các nhà Bảo anh.

Muốn gọi điện thoại phải xin phép — Từ nay ai muốn gọi điện thoại với người nào ở các tỉnh phải xin phép ông chánh cầm cò cho mới được. Phải nói rõ gọi về việc gì.

Việc duyệt y các văn tự nợ — Hiện nay các vị chánh sứ các tỉnh sẽ được phép duyệt y hết thảy các văn tự nợ bất cứ bao nhiêu tiền. Cũng ở nơi này các vị Tổng đốc, Tri huyện.. có thể thay mặt các vị đầu tỉnh duyệt y các văn tự nợ từ 50 đồng bạc trở xuống.

Sách mới

Một cõi đời ba tròng (tiểu thuyết) của Trương-Tửu, giá 0pi8.

— Cháu ạ, ngày xưa có một con chim, nó đậu trên cành cây...

— Thể rồi sao nữa?
— Thể rồi nó bay đi.

Ngày Nay

TÔA SOẠN và TRỊ SỰ
Le Grand Bouddha
— HANOI —
Téléphone 874 —

Giá báo mỗi số Op12

Mỗi năm : 4p60

6 tháng : 2p40

Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm
Mandat và thư xin gửi cho:
M. le Directeur de la Revue
Ngày Nay — Hanoi

SỐ NHANH CÙNG CỨC của XE Ô-TÔ

của kỹ-sư NGUYỄN - DUY

NĂM 1764, thế giao đều chú ý đến cái xe không ngựa kéo, người dùn mà chạy được ; xe ấy là xe ô-tô đầu tiên do ông Cugnot.

chế ra, dùng súi hơi nước, mỗi giờ đi được năm cây số. Từ đó trở đi, mỗi ngày một tấn tới thêm, nên trăm năm sau, xe đã chạy được theo tốc độ hơn 10 cây một giờ. Bước đường tương lai rực rỡ, xe Cugnot cứ từ từ tiến lên, cật lực chay nhưng chắc chắn.

Đột nhiên năm 1885, ông Daimler, người nước Deutch (Đức) lắp máy ét-sang vào xe ô-tô.

đent của nước France là bời tiếng ách giữa dâng của mình chắc ! lại một chung có nứa tò ra rằng : tiếng Việt-Nam là mẹ các tiếng (L'Annamite, la mère des Langues).

Các báo thời bấy giờ kêu ca, мат sát kịch liệt những kẻ liều lĩnh, coi thường tính mệnh người, vì trong

thành phố mà họ dám cho xe chạy nhanh tới... mươi lăm cây số một giờ. Trước tình thế nghiêm trọng ấy, ngày 10 tháng Mars năm 1899, chính phủ ra một đạo luật di đường ; điều thứ 14 định rằng : « Trong thành phố xe ô-tô phải di chậm bằng người di bách bộ : ngoài thành phố xe không được chạy quá 20 cây số, và trên những đường cái vắng tanh, không được quá 30 cây một giờ.

Cũng năm 899 ông kỹ sư Peaudry de Saunier — hiện giờ còn sống — có viết một quyển sách về ô-tô (L'automobile théorique et pratique), trong đó ở trang 81 ông nói rằng : « Nú không có hộp đồng số (boîte de vitesses) mà cho máy quay thẳng ngay bánh xe, thì xe sẽ tới số nhanh tới vò nghĩa lý là 120 cây số một giờ !! » (Hai cái dấu chấm « ngac nhiên » này là của tiền sinh, chứ không phải của tôi đâu). Rồi tiền sinh nói rằng có hơn hai mươi lẻ tò ra là ô-tô không thể nào chạy nhanh đến thế được. Sau này, dù khoa học lần tới đến bậc nào đi nữa, dù người ta có thể chế ra những máy nhỏ lí mà có sức lực khổng lồ, khác nào như thu súc giữa dâng (Là này! có lẽ tiếng acci-

con voi vào sác con chuột nhất, cũng không thể nào tới cái số nhanh không tưởng tượng trên kia được.

Ngán thay ! mặc hai mươi lẻ cung cấp và nhất là mặc hai cái dấu chấm ngạc nhiên của ông, xe ô-tô cứ mỗi ngày một nhanh thêm, rồi đến năm 1907 — nghĩa là tám năm sau — đã chạy nhanh quá 120 cây một giờ.

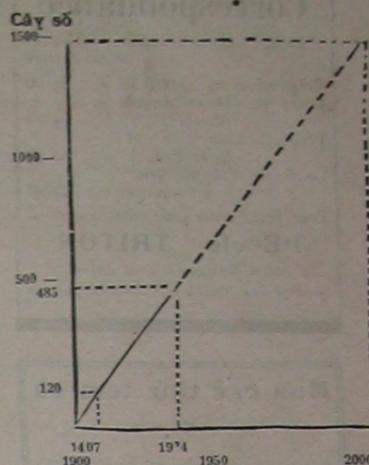
Ông Beaudry de Saunier, từ bấy đến nay, chưa không buồn tính tới cái số nhanh của ô-tô, mà chính phủ cũng chán, không muốn luôn luôn sửa lại luật di đường, nên không hạn số nhanh nữa, mà chỉ định rằng : « Người cầm lái ô-tô phải là chủ cái số nhanh của mình » nghĩa là muốn di nhanh thế nào thì di, miễn là đừng gây ra những cái ách giữa dâng » là đủ.

Được thè, các bác tài tha hồ mà « đập ga », các kỹ sư tha hồ mà tính toán, làm cho xe mỗi ngày một nhanh thêm mãi lên. Vì thế

tên cuối năm 1931, chàng Campbell — người nước England (Anh) — đã tới số nhanh 485 cây một giờ.

Năm 899, xe ô-tô chạy 30 cây, năm 1907, 120 cây và năm 1934, 485 cây. Nếu cứ tiến đều như thế, thi đến năm 2000, số nhanh sẽ quá 1250

cây số một giờ, nghĩa là nhanh hơn tiếng còi. Như vậy, mỗi khi bôp còi cho người tránh, thì phải hâm xe lại cho tiếng còi chui ra ngoài và chạy trước đã, rồi xe mình chạy sau ; bằng không, mà cứ vừa bôp còi vừa cho xe chạy, thì người di đường chết rồi mới .. nghe thấy tiếng còi.

Số nhanh cứ theo thời gian mà tiến lên mãi thi có ngày xe ô-tô sẽ chạy nhanh hơn ba mươi vạn cây số mỗi giây đồng hồ, nghĩa là nhanh hơn ánh sáng. Nếu xe chạy đến mức ấy thi mắt người không trông thấy xe nữa, theo phép tính của ông Lorentz và thuyết của ông Einstein. Như vậy thi nguy hiểm biết là chừng nào : Người di đường cần thận, tai deo tai voi, dâng trước ngực deo ngọn đèn trắng, sau lưng đèn đỏ, mắt deo ống nhòm, nhìn trước, nhìn sau, nhìn phải, nhìn trái, không thấy gì, vừa mới bước chân ra giữa đường thi bị nghiền chết ; không ai biết rằng cái gì nghiên, vi không ai trông thấy cái gì. Ấy là ban ngày ; còn ban đêm thời lai nguy hiểm cho người cầm lái nữa : muốn trông thấy đường, phải hâm xe lại cho ánh sáng chạy trước đã, nếu không thi đường vẫn tối mờ, tuy đèn « pha » minh vẫn thấp !

Rồi thầy đội xếp lại « biên phai » xe di đêm không đèn là dâng khác. Thế nói tai hại chứ !

(Còn nữa)

Kiểm duyệt bò

DOIT KON NAY
DAH NH YAH

người đời quên bằng hơi nước mà phung sự ét-sang; nên mới có năm năm trời mà trên đường phố thành Paris người ta đã trông thấy nhanh xe ô-tô các kiểu : Benz, Lefebvre, Richard, Rochet - Schneider, Lepape, Audibert et Lavirotte, Léon Bollée, Peugeot, De Dion Bouton v.v.

Không nói thi ai cũng biết rằng xe ngày ấy chạy không nhanh như bây giờ ; tuy vậy, cũng đã gây ra biết bao tai nạn, biết bao cái ách giữa dâng (Là này! có lẽ tiếng acci-

mới có bán

CON DU'ONG SÁNG

của HOÀNG-ĐẠO
Sách giấy 200 trang giá 0p.50
Cùng của một lòi

Tru'orc Vành Móng Ngu'a
(mới in lại)
Gia Op35

ĐƠI NAY

SACH HỒNG

LOẠI SÁCH CHO TRẺ EM

Giá độc nhất 0p10

MƠI RA CUỐN SỐ 3

CUỐN SÁCH

của THẠCH-LAM

nhac lai :

cuốn số 1 : Ông Đồ Bè của KHẢI - HƯNG
(mới in lại)

cuốn số 2 : Con Cá Thần của HOÀNG-ĐẠO

ĐƠI NAY

Enseignement par Correspondance

Français, Mathématiques, Sciences mensualités

Préparation au C.E.P.C.I. 2p.00

Cours de 1e et de 2e année P. S. 3p.00

Préparation au B. E. et D. E. P. S. I. 4p.00

Cours de Français pour les adultes 2p.50

Pour tous renseignements, écrire à

l'Ecole TRITON

88 bis Résident Miribel Hanoi

Joindre une enveloppe timbrée pour la réponse

Mua các thứ tem cũ

Bóng giấu rồi. To và nhỏ. Giá từ 1p00 đến 40p00 một trăm cái
Biển thư: M. N. K. Hoàn village
Yên Phụ près Hanoi.

croyez-mo
nouvel alimen
pour la peau
supprime
LES RIDES

Son effet sur la peau fut presque magique. En deux ou trois semaines, je parus 10 ans plus jeune. L'aliment Tokalon Rose - à ce que m'a dit un Spécialiste - coûte du Bloccel, surprenante découverte du Dr Stejskal, Professeur à l'Université de Vienne. Le Bloccel est tiré de la peau de jeunes animaux soigneusement sélectionnés - c'est un extrait - évidemment tout semblable aux riches éléments d'une peau humaine jeune et saine. Apres que Crème Tokalon - Bloccel - Aliment pour Peau, chaque soir avant de vous coucher. Elle nourrit et rajeunit la peau pendant le sommeil. Le matin, mettez de la Crème Tokalon. Aliment pour la Peau. Couleur Blanche (non grasse), pour rendre la peau fraîche, claire et douce comme velours. Des résultats sont garantis avec les Crèmes Tokalon Aliments pour la Peau, si vous l'avez testé, vous êtes remboursé.

Agents F. MARON A. ROCHAT et Cie
45 Boulevard Gambetta - Hanoi

CẨU Ô

Cần người làm

Cần một cô con gái nhà tử tế khỏe mạnh, thân thể nở nang đều đặn, yêu sự Luyện Tập Thần Thể, và nói tiếng Pháp giỏi, để luyện làm một nữ Tro-Giáo trong nom lốp day Luyện Tập Thần Thể cho các Bà và Trẻ em.

Hội ông Nguyễn Hợp-Vỹ
146 Phố Quan Thánh
hay 50 Phố Hàng Nón Hanoi

Tìm việc làm

Trẻ tuổi, có B.E và B.E.P.S., đã dạy học nhiều nơi, muốn tìm chỗ dạy ở, tư gia để có thời giờ học thêm. Lương cần đủ sống.

Hội M. Hinh no 132 Cité Chân-Hưng Hanoi.

Cô bằng Tú-Tài phần thứ hai, nhận dạy học trẻ từ 8e année trở xuống trong mấy tháng hè. Hội M. Đức I, voie 34, Rue Jambert prolongée, Hanoi.

Cô bằng D.E.P.S.I. và B.E. đã học qua ban Tú-Tài, muốn tìm một chỗ dạy học từ trong mấy tháng hè ở Hanoi. Hội : Tòa báo.

CÔNG HIỆU

VÀNG ĐỒN

Thuốc đau màng
óc gia-truyền

THƯỢNG DỨC

NHỮNG NƠI CÓ BÁN THUỐC NGỦ:
Hanoi : 15 Mission (gần nhà thờ

Haiphong : 37 Paul Doumer
Hà Đông : 25 Nguyễn Hữu Đỗ và 34
Duvillier

Phú Thọ : 14 Rue de la Gare
Hà Giang : Lâm khê, rue Phuong

Lâm

Vì con bệnh đau màng óc, nay người ta mới thực tin thuốc Annam cũng có phương hay hơn thuốc khác, vì nếu mắc bệnh đau màng óc mà muốn khỏi, thì chỉ dùng thuốc đau màng óc gia truyền THƯỢNG-DỨC là khỏi ngay. Thuốc này đã cứu được hàng vạn vạn người, trước khi dùng không còn lo ngại gì là thứ thuốc không công hiệu. Những người bị cảm hơi ngứa là bị đau màng óc dùm, thuốc này chỉ 15 phút khỏi hẳn. Thuốc bán mỗi phong 0p30, một hộp bao phong 1p00. Thuốc ngày 0p16 một lọ (Tại phòng thuốc THƯỢNG-DỨC & 1 Mission Hanoi và 37 Paul Doumer). Haiphong có biển không thuốc ngủ cho các người qua lại muốn dùng ngay). Ở các tỉnh ai đứng đại-lý bá huốc Đau màng óc cũng có thuốc gửi để biến cho khách hàng. Ai muốn xin viết thư về ngay và đề cho THƯỢNG-DỨC 15 Mission Hanoi.

VÀI MÔN THUỐC HAY KHÁC

BỒ-PHÒI: Dùng chữa các bệnh ho ản năm, và để phòng bệnh lao rú ống hiếu. Giá 1p00 một hộp.

TUẤN BỒ HUYẾT HẢI: Chữa các cô các bà máu xanh, kinh khôn đều, hành kinh đau bụng, người xanh sao gầy cảm, ra khí hư, chỉ uống một hộp thấy đỡ. Mỗi hộp 1p50, nếu muối dùng thử một hộp xin tính giá đặc biệt 1p00.

KINH-TIỀN TUY-TIỀN: Chữa hán hư, liệt-dương, tinh khí bất cát, giao hợp chóng xuất tinh. Mỗi hộp 1p.

LIỀU HOA HOÀN: Dùng chữa ứ hàn lâu, 0p50 một lọ. Nhẹ hai lọ nặng lọ, chữa khoán không khỏi sẽ được toàn lại tiền, giá từ 8p00 đến 30p00.

THƯỢNG-DỨC
5 phố nhà Chung (Mission), Hanoi

DAI-LY:
Hà Đông : 25 Nguyễn Hữu Đỗ, và 14 rue de la Gare, Hà Giang : Hiện Lâm Khê phố Phuong Lâm, Haiphong : Văn-Tán 37 avenue Paul Doumer, Bắc Ninh : Vịnh-Sinh 164 rue Tiên-An, Hải Dương : Quảng-Uy 25 Maréchal Foch, Nha Trang : Nguyễn-Dinh-Tuy-Tien Tailleur, Thành-hoa : Thái-Lai 72 Grand rue, Huế : Thành-niên 43 rue An-Cựu, Tourane : Lê-công-Thanh A, da Muée.

LA SENSATION D'AMÉRIQUE
Le Rouge Noir Mystérieux

BLACK LIPSTICK
GUITARE
NOIR en bâton ROUGE sur vos lèvres!
Exclusivité COMPTOIR COMMERCIAL
59 - Rue du Chapitre - Hanoi

Một tin mừng trong nồng

Chi bao mạch giüm

Các ngài muôn hỏi những vấn đề

kinh-tế xã-hội, chính-trị, pháp-luat ví dụ: Ngài muốn tránh tụng tại tòa Nam Tây án, ngài muốn ứng-cử Nghị-viên, ngài có hàng muôn xuất-cảng, ngài muốn biết tư-cách hạnh-kiem người nào, ngài muốn tìm một người nào không rõ địa-chi, ngài muốn thuê một căn nhà, v.v.

Bắt luận điều gì
xin cứ hỏi:

LƯƠNG - HƯU
*Service de
Renseignements
Généraux*

129 ROUTE SINH-TƯ
HANOI, Tél. 1307

Các ngài khi
có một công
truyen gi

ví dụ: Như xin học
cho con em, khai-sinh,
giá-thú, khai-tử, hoặc thuê
người, xe đò đặc, xin phép chửa lại
nhà, xin phép hội-hop, xin cứ ủy bắn sô làm giúp.
Công việc nhanh chóng, kin-dáo cần-thận và rẻ tiền.

Cours pratique
d'HARMONIE
 en 3 mois
 du 15 juin au 15
 septembre 1940 par
NGUYỄN - XUÂN - KHOAT
 46 Rue Richaud
 Prix du Cours : 15p
 payable d'avance —
 S'inscrire avant le 15
 juin — Novembre d'é-
 lèves limité.

Luthart

BÚNG TIẾNG
 KÉU
 ĐẸP
 BỀN

**Guitares
 Banjos
 Violons**

Mandolines et
 accessoires de
 — Lutherie —
DƯƠNG THIỆU TƯỚC
 57, Rue du Chanvre 57
 — HANOI —

NHỮNG MÓN QUÀ QUÝ CÓ BỐ ÍCH CHO TINH THẦN

Muốn biết rõ mình là « Người » hay « Ngơm », hãy đón co cuồn :

người, ngơm !

tức là tập truyện thần các nhân vật của xã hội hiện tại, do Tam Lang soạn rất công phu. Sách vừa in xong, sắp phát hành.

ĐÃ XUẤT BẢN :

cô gái giặt sa

tiểu sử Tây Thi, do cụ Hoè Lâm dịch theo bí-bản của người Tàu.

Giá 0p35 (gần hết)

đời vô định

tiểu thuyết của Phạm Ngọc Khôi. Bạn đọc rất hoan nghênh, nên đã in lần thứ hai.

Giá 0p40

IN GẦN XONG :

ái tình

(Xét về tâm lý và Y học) của Thu-An, cuốn sách mà nam-nữ thanh-niên cần phải đọc để hưởng những phút mệt ly của tình yêu. Chẳng phải là đám thư, « ái tình » là một quyển sách gói đầu giường của cả bạn trẻ đứng đắn, muôn tìm kiếm người yêu của các cặp vợ chồng son muôn hướng hạnh phúc gia đình. Tác giả soạn ngót 10 năm mới xong, khảo-cứu ngoài 200 cuốn sách của các bác sỹ trú danh trên hoàn cầu. Sắp có bản

ở xa, mua sách bằng timbre, gửi thư về :

« Éditions Choisies » 62 rue Takou Hanoi

Đã lựa chọn được những tác phẩm hay để in dần :

Eền Sóng Thảo của Nguyễn Văn Phú, *Ngây Thơ* của Nguyễn khắc Mẫn, *Công đời thanh niên* của Tam Lang, *Nước độc bụi trong* của Phạm Ngọc Khôi, *Tìnhдан khieu dam* của Nguyễn Tử, *Con đường nga* của Vũ Trọng Can, *Tôi giết người* của Thiệu Lùng, *Nguyễn Du* (phê bình văn chương) của Thu An, *Còn đen* của Cường Sý, *T X L* của Lê tràng Kiều, *C.B.T.* của Lan Khai v.v...

Không kể tác giả là nhà văn danh tiếng, hay mới ra đời, nếu tác phẩm có chân giá trị, đều liệt vào loại sách Éditions Choisies.

Soir de Capri

48, FERBLANTIER
 ♦ HANOI ♦

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut national vénéré en de Hué Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Malaria và bệnh Hoa-liêu Khám bệnh tại 153 Henri d'Orléans — Hanoi P ố ửa Bô g, cạnh hội Hợp - Thiện) có phòng điều trị bệnh Sách :

NÓI CHUYÊN NUÔI CON bán tại hiệu Thủ-Ký 98 Hàng Gai (Rue du Chanvre). Hanoi Giá 0p.35 một quyển

**Thuốc Quân
 và xi-gà**

MELIA

hút ẩm dạng
 và thơm ngon

Đại lý độc quyền L. RONDON et Cie Ltd

21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

**TRICOTS
 CHEMISETTES**

La seule maison qui pourrait vous fournir ici, en Indochine des articles en Bonneterie de choix, en grosses quantités et au meilleurs prix.

C'est la Manufacture
CU' GIOANH

60-70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasins et Bazaars du pays.

Imprimerie spéciale de la Revue Ngày-Nay. Tél. 874 — Hanoi

Bệnh tinh
 Mặc bệnh lâu, giang mai, ha, cam, hột xoài, ván ván chỉ nên tìm đến

dúc tho dương

131, Route de Hué — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phật, không hại sinh dục. Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

Le Gérant : Nguyễn-kim-Hoda